

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 712

Ἔτος Α'. 1 Ἰουνίου 1975 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρξ 4.—

Γραφεία Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Οἱ «Σοφολογιώτατοι»

Παύλου Μοναχού

Ἐκ τῆς ἀναδημοσιεύσεως παλαιότερας Ἐγκυκλίου ἀντιμετωπίζουσας τὸν νεοσημερολογιτισμὸν καὶ τὰ ἐπαισιολογητὰ που, ἔλαβον ἀφαιρῶν τινὲς σοφολογιώτατοι νὰ δείξουν τὴν σοφίαν των διὰ νὰ φωτίσουν τὸν κόσμον, γινόμενοι οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ ἀπολογηταὶ τοῦ νεοσημερολογιτισμοῦ. Δὲν προέχεται νὰ ὑποκαταστήσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν, «ἀποφραϊνόμενοι» καὶ ἡμεῖς «ἐξ ἰδίων» ὡς ἱστορῆκατοι. Δὲν θὰ διεκδικήσωμεν ὅ,τι δὲν ἀναγνωρίζομεν εἰς τοὺς ἄλλους, ποὺ νομίζουσιν ὅτι εἶναι «δικαίωμα τους» νὰ ἀρκῶνται εἰς τὴν ἰδικήν των σοφίαν, οἷονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὴν γνῶμην τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ ὀρθὸν φρόνημα δὲν ἐκφαίνει καθάνας ἰδιαίτερος, ἅς εἶναι καὶ ὁ πλέον σοφὸς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἡ κοινὴ συνείδησις ὅλου τοῦ κόσμου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐκφαινομένη κανονικῶς.

Ἐπιθυμοῦμεν μόνον νὰ παρακαλέσωμεν τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ ἐνδιαφεροθῶν, νὰ ἐρευνήσουν, νὰ συνειδητοποιήσουν τί εἶναι ὁ νεοσημερολογιτισμὸς, διὰ νὰ ἐννοήσουν ὅτι ὁ καθ' οἷονδήποτε τρόπον, συνειδητὸν ἢ ἀβούλητον, δίδων «δικαιώματα» εἰς τὸν νεοσημερολογιτισμὸν δὲν ἀγαπᾷ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐὰν ἀπεχθάνωνται, ἀποκηρύξουν, πολεμοῦν τὸν ἀντίχριστον καὶ βλασφημητὴν τοῦ Κυρίου ἁθρον Οἰκουμενισμὸν, ἅς ἔχουν συνέπειαν, ἅς ἐννοήσουν ὅτι νεοσημερολογιτισμὸς οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῇ πράξει. Καὶ ἂν οὕτω συνειδητοποιήσουν, δὲν θὰ τοὺς ξυμψῇ ἡ ἀνωτέρω Ἐγκύκλιος, ἀλλὰ καὶ θὰ υπερθεματίζον.

Ὅταν ἔλθῃ καιρὸς ποὺ ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐνδυ-

Θη πραγματικῶς τὴν θείαν πανοπλίαν καὶ θ' ἀναλάβῃ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος καὶ θὰ ἐκκαθαρίσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν σαρκίαν τὴν ἀπὸ 50 ἐτίας εἰσφρόσασαν, ὅταν θὰ συνηφίσῃ ὅλα αὐτά: νεοημερολογιτισμὸν, μοντερνισμὸν, καινοτομίας, υπερήφανον καὶ ἀνταρτικὴν διάθεσιν ἐναντι τῶν παραδεδομένων ἀπόρριψιν τῆς ἱεραῆς στολῆς καὶ τῆς μορφῆς τῶν κληρικῶν, ξήλωμα τῶν τέμπλων, σύντηκτον ἢ κατάργησιν τῶν ἱερῶν Νηστειῶν καὶ Ἀκολουθιῶν, παρανομίαν περὶ μονιμοποιήσεως τοῦ Πάσχα καὶ συνεστασιαμοῦ μετὰ τῶν αἰρετικῶν, κοσμικὰ φρονεῖν καὶ ἀσεβῆ συναγέλασμον καὶ συμπεροσφυγὰς μὲ τοὺς αἰρετικούς, σατανωδιδάκτον πρωτοφανὲς ἐφεύρημα τῶν «διαλόγων» καὶ ἀρνησιθρησκον παζάρεμα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἐπίορκον «α' ἀσεβῆ περιφρόνησιν καὶ ἀθέτησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ θρασύτητος καὶ ἀναιδεΐας ἐπανάστασιν ἐναντίον τῶν ὅσων ἡ εὐσέβεια καὶ εὐλάβεια τῶν Πατέρων μας παρέδωκε μέχρι τῶν χρόνων τούτων, θὰ λογισθῶν ταῦτα ὅχι ἀπλῶς σχίσμα καὶ ἀθέτησις παραδεδομένων, ἀλλὰ κατάργησις τῆς Ὁρθοδοξίας, βλασφημίαι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ πόλεμος κατ' Αὐτοῦ ὑποῦλος καὶ καταχθόνιος, ὅπερ εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός.

Μὲ τὸ προπέτασμα τοῦ «συγγονισμοῦ» καὶ τῶν «ἀναγκῶν» τοῦ κόσμου μεθοδεύεται σατανικῶς παραμερισμὸς τῶν «διαφορῶν» ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ αἰρετικούς καὶ ἀσεβεῖς οὕτως ὥστε «αὐτομάτως καὶ ἀπροσδοκῆτως» νὰ εὐρεθῶμεν «ἐνωμένοι» καὶ νὰ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς ἓνα μὲ αὐτούς, δηλ. νὰ μείνωμεν χωρὶς Χριστοῦ! Ἀπείροκος ὑπουλότερος καὶ σατανικώτερος ἀπὸ τὴν εἰκονομαχίαν εἶναι ὁ ἀντίχριστος Οἰκουμενισμὸς καὶ οἱ εὐλαβεῖς οἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἐπρεπε νὰ εἶναι προσεκτικοὶ ὡς τὰ Χερουβίμ δηλ. ὅλοι ὀφθαλμοί.

Ἡ εἰκονομαχία ἔδειξε τὴν εἰδεχθῆ μορφήν της ὡς «διόρθωσις τῶν τῆς ἐκκλησίας» καὶ ὡς «μεταρρυθμίσεις τοῦ κράτους» καὶ μετεχειρίσθη πολύτροπον ὑποκρισίαν καὶ ἀπάτην. ἐνῶ στόχος της ἦτο ἡ κατάργησις ὅλων τῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ δόγματος τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως. Βαναυσώτερον καὶ ἀθεώτερον τῆς εἰκονομαχίας πόλεμον κηρύσσει ἐναντίον «ὅλων τῶν δογμάτων» καὶ μὲ λύσσαν καὶ παρὰ ἄνα-

φέρεται εἰς αὐτὰ ὁ ἐβραιοσεφεύρετος καὶ μασονοκίνητος ἄθεος Οἰκουμενισμὸς, τοῦ ὁποῖου εἰσαγωγή καὶ προώθησις εἶναι ὁ νεοημερολογιτισμὸς καὶ αἱ μετὰ τοῦτον εἰσαγόμεναι «μεθοδεῖαι τοῦ διαβόλου».

Περὶ ἐργον λοιπόν, πῶς οἱ εὐλαβεῖς οἱ μισοῦντες καὶ ἀναθεματίζοντες τὸν ἀρνητὴν τοῦ Χριστοῦ Οἰκουμενισμὸν, θέλουν νὰ γίνωνται ἀπολογηταὶ τῶν ἐπακολούθημάτων του, ἀπανανόμενοι τὴν ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἐπινόησιν ἀπὸ ὅσα χωρίζουν ἀπὸ αὐτήν, ὥσάν νὰ μὴ συνέβῃ καὶ νὰ μὴ συμβαίῃ τίποτε. Θὰ πρέπει ἢ νὰ ὑπάρξῃ συνέπεια ἢ νὰ παύσουν νὰ παρουσιάζωνται ὡς ἀντίθετοι καὶ ἐχθροὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐάν εἰς τὰ μυστήρια τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ ὡς εἰς τέλεια μένουν ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι καὶ δεδομένου ὅτι τὰ θεῖα Μυστήρια εἶναι ἔσχατον ἐπακόλουθον τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ ὅχι προηγουμένον διατὶ δὲν συνοδοιποροῦν πλήρως μὲ τὸν Οἰκουμενισμὸν, εἰς τὸν ἀποῖον ὁ νεοημερολογιτισμὸς ὑπηρετεῖ; Ἐάν ἀποπτύουν καὶ ξεορίζουν οἱ εὐλαβεῖς πᾶν ὅ,τι ὀνομάζεται Οἰκουμενισμὸς, πῶς καὶ διατὶ δασκανασχετοῦν νὰ φέρουν εἰς συνέπειαν ἐκεῖνα πού πιστεύουν; Καὶ πῶς ἀντιμετωπίζουν οὕτω τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των; Καὶ πῶς γίνονται αἱτοὶ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τῆς ὁμοίας ἀσυνεπείας καὶ ἀντιμετωπίσεως ἀποφαινόμενοι ὁ καθένας πᾶ της σοφίας του καὶ ὅχι ἡ Ἐκκλησία;

Ὁ Καισαρείας Φιλομυλιανός, εἰς ἐπιστολὴν τοῦ πρὸς τὸν ἅγιον Κυπριανὸν Ἐπίσκοπον Καρχηδόνης (Γ' αἰών), καθάπτεται σφοδρῶς τῆς αὐθαιρεσίας τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης Στεφάνου (διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ἔλεγεν «ὅτι ἐστὶ φίλος αἰρετικῶν, ἐχθρὸς τῶν χριστιανῶν, καὶ ἀφορίζων τοὺς φυλάττοντας τὴν ἐνότητά καὶ πεπλανημένος καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν αἰρετικῶν, ἀμαθὴς, ἀπρονόητος, καὶ μήτε ἐπίσκοπος μήτε ποιῆς»), ὅστις, «αὐθαδιάζων» κατεδίκαζε καὶ «ἀφώριζε» τὸν ἅγιον Κυπριανόν καὶ τοὺς ἄλλους Πατέρας ἐπειδὴ ἐβιάζοντο τοὺς ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν αἰρετικούς. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ λέγει, σὺν ἄλλοις: «Ἰδοὺ χαρὰ γίνεται ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι, καὶ εἰς τὸν τῆς ἐνότητος δεσμὸν ἐπιστρέφοντι, ὅπερ οὐκ ἐλέγετο περὶ τῶν ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ διατριβόντων ἐμὴ κακεῖνοι ἡμῖν συνενοῖντο.

Ἄλλ' ὥσπερ ἡμῶν συνερχομένων καὶ ἐνομένων, ἡδοναὶ καὶ θνηθείας ἐμπέμπανται, οὕτως ἔμπαιβιν ἀνιῶνται, ὁρῶντες ἐνόους ταῖς διανοίαις διύσταμένους καὶ τὰς γνώμας διαιρουμένους, ὥς οὐκ ἐπικαλουμένου ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Κυρίου ὁμοφρόνους παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ κεχωρισμέναις καὶ διηρημέναις ταῖς γνώμας, ὥστε μήτε τοὺς λόγους, μήτε τὰς διαλέξεις εἶναι κοινάς... Ἐντεῦθεν δὴλόν ἐστι παρὰ τῶν ἀνθρώπων λαβεῖν τὴν ἀρχὴν τὴν παράδοσιν ταύτην τὴν τοῦς αἰρετικούς διαβεβαιωμένην, καὶ βάπτισμα αὐτοῦς ἔχειν ἀποφαινομένην, ὃ μόνῃς τῆς Ἐκκλησίας ἐστὶ... Τίς γὰρ δικαιοτέρον κατὰ τοῦ ἐτέρου εἶχεν ὀργίζεσθαι; πότερον ὁ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ ἐπίκουρος ὢν, ἢ ὁ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ βοηθοῦ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ μαχόμενος;...

Μᾶλλον δὲ πάντων τῶν αἰρετικῶν χείρων εἰ (δηλ. ὁ Ρώμης Στέφανος) καὶ γὰρ πολλοὶ ἐκείνων εἰς γνώσιν ἐλθόντες τῆς οἰκείας πλάνης, σοὶ προσέρχονται ἵνα λάβωσι τὸ ἀληθὲς φῶς τῆς Ἐκκλησίας, σὺ δὲ ἐπίκουρος γίγνη τῆς πλάνης τῶν ἐρχομένων, καὶ ἀμαυρώσας τὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας φῶς, τὸ τῆς αἰρετικῆς νυκτός σκοτός ἐπισκωρεῖς, καὶ ὁμολογούντων ἐκείνων ἐν ἀμαρτίαις αὐτοῦς εἶναι, καὶ οὐδ' ὅτι οὐκ ἔχουν χάριτος, τοῦτου ἕνεκα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐρχεσθαι, σὺ τῆς τῶν ἀμαρτημάτων ἀφέσεως ἐκείνους ἀποστερεῖς, ἡτις ἐν τῷ βαπτίσματι δίδεται· λέγεις γὰρ αὐτοὺς ἤδη βεβαπτισμένους εἶναι, καὶ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας τῆς χάριτος, τῆς Ἐκκλησίας ἐπιπυχεῖς γεγονέναι, οὐδ' ὅλως ἐννοῶν ὅτι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως αἱ ἐκείνων ψυχαὶ παρὰ σοῦ ζητηθήσονται, ὅστις τοῖς διψῶσι τὸ τῆς Ἐκκλησίας ὕδωρ σὺ παρέχεις, καὶ τοῖς ζῆν ὀρεγομένοις αἰτία θανάτου γέγονας...».

Οἱ ὑπεραμυνόμενοι νῦν τοῦ νεοημερολογισμοῦ, ὃ ἐστὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἅς μὴ θέλουν νὰ μιμῶνται κατὰ τινα τρόπον τὸν «αὐθάδη καὶ ἀπρονόητον» Στέφανον Ρώμης, «πεποιδότες ἐφ' ἑαυτοῖς καὶ ἀποφαινόμενοι ὅτι «μόνης τῆς Ἐκκλησίας ἐστὶ» καὶ ἀναλαμβάνοντες εὐθύναν δια τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἀνωτέρας τῶν δυνάμεων καὶ τῆς ὀλκῆς τῶν. Ἀπὸ τὰ γραφόμενα μερικῶν ἐκ τῶν σοφολογούντων φαίνεται ὅτι ὑπάρχει παρ' αὐτοῖς παρεξήγησις, ἐξ ἧς ἄγονται κατὰ τὴν μέθοδον τῆς «εἰς ἀποτον ἀπαγωγῆς»,

εἰς ἀνάλογα ἰδικὰ τῶν «συμπεράσματα». Διὰ τοῦ ὅρου ἄναρα, δὲν ἐννοοῦνται καὶ τελείως ἀνίπαρκα, ἐξ οὗ καὶ δὲν ἐπαναλαμβάνονται.

Ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων, εἰ καὶ οὐχὶ κατὰ ἀκριβείαν ἀλλὰ κατὰ οἰκονομίαν, ἀπεδέχθη μυστήρια αἰρετικῶν πινον, λ.χ. τὸ βάπτισμα ἡμιαρειανῶν, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ φανερά σημεῖα — ἐπὶ κλήσις τῆς Ἀγίας Τριάδος, τρεῖς καταδύσεις καὶ ἀναδύσεις — ἐτετέλεθησαν καὶ ἐτελείου αὐτοὺς διὰ τῆς Χρίσεως τοῦ Ἀγίου Μύρου, δι' ἧς ἐδίδετο ἡ χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ ἐβεβαιούτο ἡ ὁμολογία τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ἡ ἐνωσις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.

ὑπεραμυνόμενοι οὕτως τοῦ νεοημερολογισμοῦ καὶ τῶν μυστηρίων τοῦ κυρίως εἶναι νεώτεροι γεννηθέντες ἢ ζήσαντες ἔτη πολλὰ ἐντὸς τοῦ νεοημερολογισμοῦ καὶ, ὥς εὐρεθέντες ἐν αὐτῷ, μὴ συνειδητοποιήσαντες βαθέως καὶ ριζικῶς τί ἐστὶ νεοημερολογισμός, ἢ καὶ ἐπηρεασθέντες ἀπὸ τὴν ἀνήθικον καὶ ἀσεβὴ ἀλαζονικὴν προκατάληψιν, τὴν ὁποίαν τεχνηέντως καὶ εἰκονομαχικῶς ἐδημιούργησεν ὁ ἀπαισίας μνήμης Χρυσόστο. Παπαδόπουλος εἰς θάρος τῶν εὐσεβῶν — ὅπως ἔκαμινον ὁ Ἰουλιανὸς καὶ ὁ Κοπρώνιος κ.ἄ. — μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν «παλαιοημερολογίτης» ὥς κατὰ τοῦ ἀπεχθεοῦς, τοῦ «κρύου» τοῦ ἀποκρουστικοῦ! Δὲν φοβοῦνται καὶ δὲν ἐντρέπονται, οἱ ἄθλιοι, νὰ εἶναι καὶ νὰ λέγονται Νεοημερολογίται! Καὶ οἱ μαθόντες καὶ οἱ κομμουνιστὰ καὶ οἱ οἰκουμενιστὰ δὲν ἐντρέπονται, ἀλλὰ καὶ... καυχῶνται! Φιτοῦ! Πάντως οἱ εὐσεβεῖς προσημῶν «τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ» καὶ τὸν θάνατον παρὰ τὸ αἶσχος καὶ τὴν ἀπώλειαν νὰ λέγονται Νεοημερολογίται—Οἰκουμενιστὰ.

Μήπως ἀπέκρινε τὴν ταυτότητά του ὁ νεοημερολογισμός, μήπως ἠρνήθησαν αὐτοὶ πρὸς τὸν εἰσήγαγον καὶ προώθησαν, ὅτι εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός ἐν τῇ πράξει; Αὐτὰ τὰ ἔργα, αἱ διακηρύξεις, αἱ ἐνέργειαι, τὰ κείμενα τῶν ἰδίων Οἰκουμενιστῶν δὲν ἀφήνουν τινὰ ἀμφιβολίαν καὶ εἶναι ὅχι ἀπλῶς λάθος καὶ ἀμέλεια ἀλλὰ ἐγκλημα νὰ μὴ ἀντιμετωπίζετα ὡς τοιοῦτος. Δὲν εἶναι «τυχαῖον» τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐπὶ δεκαετηρίδας «εἰργάζετο» εἰς δύο μερίδας: «Ζωὴ καὶ Ἔργον» καὶ «Πίστις καὶ Τάξις» καὶ διεκήρυσσε συνεχῶς καὶ ἐπιμό-

νος ότι δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ δογματικὴ συμφωνία, ἡ ἔνωσις τῆς πίστεως, ἀλλὰ, διὰ τῆς ἐπικοινωνίας καὶ συνεργασίας εἰς τὸ πρακτικὸν πεδίον, θὰ φθάσουν καὶ εἰς τὴν ἔνωσιν πίστεως, παραμεριζομένων βαθμηδὸν τῶν «διαφορῶν»!

Καὶ ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἡτοιμάσθη «προσδευτικῶς τὸ ἔδαφος», τὸ 1948, ὁμοῦ μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀθηναγορείου ἀγους, ἐγένεν «ἐνοποίησις» εἰς τὸ λεγόμενον «παγκόσμιον συμβούλιον ἐκκλησιῶν»!! Τοιοῦτος ἡγούμενος καὶ ἀντίχριστος σατανεφεύρετος τρόπος πολέμου κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἠκούσθη ἄλλην φοράν. Καὶ ὅσοι εὐλαβεῖς, βλέποντες αὐτοὺς νὰ «σπεύδουν ὀλοταχῶς» πρὸς τὴν ἄβυσσον, ἐκδηλοῦν τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν ἀντίθεσιν των, ἃς μὴ γίνονται ἀπολογηταὶ καὶ συνεργοὶ των καθ' οἰονδήποτε τρόπον, ἃς διαχωρίζουν τὰς εὐθύνας των ἀπὸ ὅ,τι ἔχει μικρόβιον τῆς ψυχοφθόρου αὐτῆς πανούκλιας. Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1919, ὅτε κυρίως οἱ ἀτιμάσαντες ἑαυτοὺς προτεσσάνται οἵτινες δὲν ἐφύλαξαν πίστιν εἰς τὸν Οὐράνιον Νυμφίον, ἐνέπλεξαν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν διεθνῇ αὐτὴν ἀπάτην, πρώτη λέξις καὶ ἐπιδιώξις πού ἠκούσθη ἦτο ὁ νεοημερολογιτισμός.

Μετά τὴν λήξιν τοῦ Α' Παγκοσμίου πολέμου οἱ ἐν τῷ Οἴκῳ Πατριαρχείῳ, κατ' ἐπιρροασμὸν τῶν Δυτικῶν ἰδία τῶν ἀγγλικανῶν καὶ ἐπισκοπελιανῶν, ὠνειρεύθησαν τὸν σχηματισμὸν «Κοινωνίας τῶν ἐκκλησιῶν», παραλλήλως καὶ κατὰ μίμησιν τῆς περιβοήτου «Κοινωνίας τῶν ἐθνῶν». Καὶ ὡς πρώτη ἐνέργεια, ἀποβλέπουσα εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐπεβάλλετο ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ Οἴκου Πατριαρχείου τοῦτο: «ἡ ἀποδοχή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ... ἀποτελεῖ δὲ μάλιστα τὸ πρῶτον βήμα πρὸς τὴν ποθητὴν κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν τῶν «κινήσεων» ἦτο ἡ κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1920 ἐκδοσις τῆς δυσσεβοῦς «Ἐγκυκλίου τοῦ 1920», τὴν ὁποίαν ὑπεδέχθησαν καὶ ἐξεθείασαν καὶ ἐκθειάζουν μετ' ἀπειροῦ ἐνθουσιασμοῦ οἱ ὅπου γῆς οἰκουμενισταὶ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἕκτοτε τὸν καταστατικὸν χάρτην.

Αὕτη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προβάλλουσα τὴν προτοφανῇ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνομὸν ἐφεύρεσιν, ὅτι αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ δὲν

ἐμποδίζουν τὴν ἐπικοινωνίαν καὶ συνεργασίαν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ διακηρύττουσα ὅτι αὕτη (ἡ συνεργασία) γίνεται «πρὸς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς ποτε ἐνώσεως», ὁρίζει τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐνεργείας εἰς ἑνδεκα ἀρθρα τὸ πρῶτον καὶ καλύτερον «ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν» μὲ τοὺς αἵρετικούς. Τὰ ἄλλα εἶναι, ἡ ἀνταλλαγὴ μὲ αὐτοὺς γοιμιάτων φοιτητῶν, συγγροαιμάτων, αἱ ἀλληλεπισκέψεις καὶ φιλικαὶ ἐπικοινωνίαι ἀντιπροσώπων ἢ συγκροτήσεως πανχριστιανικῶν συνεδρίων, ἡ ἐρευνήσις τῶν διαφορῶν τῶν δογμάτων καὶ τὰ λοιπὰ αὐτὰ δηλ. πού γίνονται ἀκριβῶς ἕως σήμερον.

Μετά τὴν ἐκδοσὶν τῆς, ὁ ὑπογράφας αὐτὴν ὡς Τοποτηρητῆς, ὁ Προῦσης Δωρόθεος, ὑπῆγεν εἰς τὸ Λονδίνον (πρῶτος ἐπίσημος τοῦ Οἴκου Πατριαρχείου πού ὑπῆγεν εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τὸν Ἰωσήφ εἰς Φλωρεντίαν, τὸ 1439), διὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴν πληρωμὴν τῆς προδοσίας. Ἐκεῖ «ὑπέρλαμπροι τιμαὶ ἀπεδόθησαν αὐτῷ καὶ τοῖς συν αὐτῷ, ἐπίσημοι δοχαὶ κτλ.» ὑπὸ τοῦ βασιλέως, τοῦ «ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας» τῶν πολιτικῶν, τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν καὶ ἡτοιμάσθη πρὸς τιμὴν του «ὥραία καὶ εὐγενὴς συνεδρία» κατ' ἣ ἐπρόλαβε νὰ γράψῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, δὲν ἐπρόλαβεν ὅμως καὶ νὰ παραστή διότι ὀλίγον πρὸ αὐτῆς ἐξέφυξεν ὡς ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ἰούδας καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐν Φλωρεντία! Στεροῦνται σημασίας αὐτά; Εἰς δὲ «τὸν κύριον συντάκτην τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς τὸν Θυατείρων Γερμανὸν ἀφιερῶθαι ὑπὸ τοῦ Παγκοσμίου συμβουλίου ἐκκλησιῶν, ἐπὶ τῇ 25ετηρίδι του (Αὐγούστου 1973), μία αἴθουσα εἰς τὴν ἐν Γενεύῃ ἔδραν του»!

Δὲν σημαίνουν τίποτε αὐτά διὰ τὸν νεοημερολογιτισμὸν; Ὁ θεήλατος Μεταξάκης, ὅστις διὰ τῶν ὅπλων ἐπέβη τοῦ Οἴκου θρόνου 18 μῆνας διὰ νὰ «μεταρρυθμίσῃ» τὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ σχεδίου, διεκήρυσεν εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ κατασκευασθὲν «συνέδριον» τοῦ ὅτι «διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπανέξανομεν τὰ σημεῖα ἐπαφῆς μὲ τὰς λοιπὰς ἐκκλησίας», ὅτι «ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ ἡμερολογίου εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πσιῶν τῶν ἐκ-

κλησιῶν» κτλ. Ὁ δραστήριος «ἐπίσκοπος» Ὁξφόρδης CHARLESS GORE, τὸν ὁποῖον ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Καντερβουρίας Ράνταλλ, διώρισε πρόεδρον τῆς «ἐπιτροπῆς τῆς κινήσεως διὰ τὴν ἑνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν», κατὰ θεομὴν ἐπιθυμίαν του, παρευρέθη εἰς τὴν Ε΄ συνεδρίαν τοῦ μεταξαιικοῦ «συνεδρίου» (23 Μαΐου 1923), ἐνθα καὶ διεκήρυξεν ὅτι «διὰ τοὺς ἐν τῇ Δύσει θά ἦτο εὐχάριστον νὰ συνεορτάζωμεν τὰς μεγάλας ἑορτάς, διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου» ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ «ἀντηλλάγησαν φιλόφρονες λόγοι πλήρεις ἀγάπης», «περὶ ἐνώσεως» καὶ παρεκάθισεν εἰς τὸ μετ' αὐτὴν γεῦμα!

Εἰς τὰν καιρὸν αὐτὸν ἀμέτρητοι χιλιάδες πρόσφυγες ἐκ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς συνωστίζοντο ὑπὸ οἰκτρᾶς συνθήκας εἰς τοὺς καταυλισμοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸ ὕπαιθρον· κάθε ἐβδομάδα ἀπέθνησκον περίπου 580, ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου μέχρι 5 Ἀπριλίου 1923 ἀπέθανον 2675· τὸ ἔθνος ἡγωνία καὶ οἱ πάντες ἡγωνίζοντο νὰ περισώσῃσι ὅ,τι ἠδύνατο, ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος Μεταξάκης δίπλα ἀπὸ τὴν δυστυχίαν εὐωχούμενος κατεγίνετο ἐντατικῶς νὰ «μεισουργήσῃ» τὴν Ἐκκλησίαν νὰ προσάγῃ τὸν Οἰκουμενισμὸν καὶ ἐξετέλεσε τὸ «ἔργον» του, διὰ νὰ ἐκδιωχθῇ μετὰ ἓνα μῆνα ὡς κλέπτης καὶ λύκος καὶ τὸ συνεχίσῃ βραδύτερον εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Ὁ δὲ ὁμόφυλος καὶ συνάδελφός του εἰς τὴν κακουρίαν Χρυσ. Παπαδόπουλος, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἦσαν ὁμοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐξ ἧς ἐξεδιώχθησαν διὰ τὴν ἀνταρτικὴν πολιτείαν των, ὅστις ἐπέβη τοῦ θρόνου ἐπίσης διὰ τῶν ὀπλῶν τῆς δικτατορίας καὶ μετ' αὐτοῦ τρεῖς ψήφους... πενταμελοῦς «ἀριστίνδης» Συνόδου», ἥδη ἀπὸ τοῦ ἐνθρονιστηρίου λόγου του διεκήρυξε τὰ ὅμοια περὶ τῶν «μέσων» διὰ τὴν «ἑνωσιν» καὶ διὰ μιᾶς δικτατορικῆς ἐγκυκλίου (10 Μαρτίου 1924) κατέλυε τὴν αἰωνίαν εὐσέβειαν τῶν Πατέρων μας χάριν τοῦ ἐχθροῦ τοῦ πολεμοῦντος τὸν Χριστόν, τοῦ ἁγίου Οἰκουμενισμοῦ. Ὅσα ἐλέχθησαν, ὅσα ἐγράφησαν, ὅσα ἐγίναν, ὅση τιμὴ ἀπεδόθη ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν εἰς τὴν «περίπυστον Ἐγκύκλιον τοῦ 1920» καὶ τὴν διὰ τοῦ νεοημερολογισμοῦ προσώθησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιληφθῶν εἰς τὰ ὅρια ἐνὸς ἀρθροῦ. Ὅλα τὰ γενόμενα, ἀπὸ τότε ἔχουν

τὴν ἀφετηρίαν καὶ εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ «ἔργου» ποὺ ἤρχισε τότε ὅλα ἀποβλέπουν.

Ἡ «Μεγάλῃ πανορθόδοξος Σύνοδος» περὶ ἧς προεῖπεν ἀκριβῶς ὁ Κοσμάς Φλαμιᾶτος, ὅτι «διὰ Οἰκουμενικῆς Συνόδου θά κάμουν τὴν κατάργησιν τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ «ἐτοιμάζεται», ὡς διακηρύσσουν συνεχῶς οἱ Οἰκουμενισταί, δραστηρίως «ἐργαζόμενοι» καὶ ὀλοταχῶς σπεύδοντες πρὸς αὐτήν. Ὁ ἀντιχριστός προδότης ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηναγόρας, ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ «ἔργου» του, διεκήρυξεν ὅτι «προχωρεῖ μὲ βάσιν τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920 καὶ ἐργάζεται πρὸς ἐκτέλεσίν της». Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Οἰκουμενισταί εἰς τὴν ἀρξαμένην ἀπὸ τοῦ 1920 «κίνησιν» εἶναι ἀφωτισμένοι, ὁλοκλήρως εἰς τῆς δι' αὐτῆς ἀντιχριστοῦ ἀποστασίας εἶναι ὁ στόχος εἰς ὃν ἀποβλέπουν.

Ὅταν τὰ γεγονότα βοοῦν, ὅταν οἱ ἴδιοι Οἰκουμενισταί βοοῦν, ὅταν αἱ καθ' ἡμέραν συνεχεῖς «προωθήσεις» βοοῦν ὅτι Οἰκουμενισμός ἐστὶν ὁ νεοσημερολογισμὸς, μὲ ποίαν συνέπειαν τὸν ἀντιμετωπίζουν οἱ εὐλαβεῖς οἱ μισοῦντες τὸν Οἰκουμενισμὸν ὡς ἀντίχριστον καὶ ἄθεον; Οὐχὶ ἀπλῶς «αἵρεσις» ἢ «παναίρεσις» εἶναι ὁ καταχθόνιος προδότης Οἰκουμενισμὸς, ἀλλὰ τέλειος ἐβραϊσμός—ἁθεϊσμός· αἱ αἵρέσεις ἠθέτουν ἐκάστη ἐν δόγμα τῆς πίστεως παραδεχόμεναι τὰ λοιπὰ ἀλλ' ὁ ἀντίχριστος καὶ ἄθεος Οἰκουμενισμὸς, διὰ σατανοδιδάκτων μεθόδων ὑποκρισίας καὶ ἀπάτης πόλεμον κηρύσσει κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν βαθμιαίον παραμερισμὸν Του ἐπιδιώκει.

Ὁ ἀγαπῶν τὸν Χριστόν καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, ἀφ' ἑαυτοῦ του καὶ μὲ ὁλόφρονον ζῆλον ἐνεργεῖ ὅ,τι προσήκει ἔναντι τοῦ ἐχθροῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἡ οἰκείωσις τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς σωτηρίας. Δὲν προτιμᾷ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τὴν κατὰ τὴν ἰδικὴν του σοφολογίαν παροχὴν τοῦ ἁλλοῦ εἰς τὸν ἐχθραίνοντα καὶ πολεμοῦντα κατὰ τοῦ Χριστοῦ. Οἰκουμενισμοῦ ὄντος τοῦ νεοσημερολογισμοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ μετ' αὐτὸν εἰσαχθεῖσιν καὶ εἰσαγομένων ἀσεβειῶν καὶ ἀθλιότητων, ἃς συνειδητοποιήσουν οἱ εὐλαβεῖς, ἂν ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς των ἐπιτρέπῃ ν' ἀντιμετωπίζεται οὕτως ἀπλῶς καὶ ὡς ἔπυχεν ὡσάν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτε.

Ἀνοιχτή Ἐπιστολή

Ἀνέστην Εὐμορφόπουλον
Διευθυντὴν «Χριστιανικοῦ Κόσμου», Ἀθήνας.
Κύριε,

Ἀδελφός ἔθεσεν ὑπ' ὄψι μου ἄντυπον, διευθυνόμενον ὑφ' ὑμῶν, ὡς ἀνωτέρω, (φ. Μαρτίου 1975, ἀρ. 37), τὴν ὁποῖον εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Ἡμερολόγιον», ἀσχολεῖται περὶ «Παλαιοημερολογίτες», περὶ... «ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν» καὶ περὶ ἄλλα τινά. Τὰ καθημερινὰ μας καθήκοντα καὶ ὁ φόρτος ἄλλων πνευματικῶν ἐργασιῶν δὲν μοι καταλείπει χρόνον ὅμως ἢ ἀνάδεια καὶ ἡ θρασυτής τῶν παρεχομένων τοῦ κειμένου τοῦτου υπερβαίνει πᾶν ὄριον αὐθαδεύας καὶ παραπλανήσεως διὰ καὶ δέον νὰ δοθῇ ἀπάντησις, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι, ἂν ταῦτα εἶναι ἀπότοκα ἀγνοίας ἢ προκαταλήψεως, θὰ γίνῃ ἀφορμὴ κατανόησεως περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται. Ἐὰν ἐνδιαφέρῃ ὑμᾶς καὶ τοὺς ἀναγνώστας σας καὶ πάντα πονοῦντα διὰ τὴν πίστιν τῶν Πατέρων του ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπομένως καὶ τοῦ Ἑθνους, τὸ ὁποῖον, ὡς τοῖς πᾶσι γνωστόν, δι' αὐτῆς ἐμεγαλουργήσε καὶ ἐπέζησε τῶν ἐπελθουσῶν αὐτῷ πλημμυρίδων τῶν ἐχθρῶν, γράψατε ταῦτα (πάντως ἀλλὰ καὶ θὰ δημοσιευθῶν), ἐὰν δὲ προκληθῇ συζήτησις, εὐχαρίστως καὶ προθύμως νὰ συνεχίσωμεν ταύτην, πρὸς εὐρεσιν αὐτῶν πού ἐνδιαφέρουν.

Ἄν καί, ἐφ' ὅσον ἀντιγράφετε ταῦτα (ἀναδημοσιεύοντες ἐξ ἐτέρου ἐντύπου), σήμερον ὅτι προσυπογράφετε ταῦτα καθ' ὅλα τὰ σημεῖα, ἐν τούτοις τὸ παρὸν ἀπευθύνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τρίτον πρόσωπον ἢ πρόσωπα. Ὡς πρὸς δὲ τὰς ἐκπεμπομένας κατὰ τῶν εὐσεβῶν «παλαιοημερολογιτῶν» ἀναιδεστάτας ὑβρεῖς, ἐὰν ἔχητε γνῶσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, γνωρίζετε βεβαίως, ὅτι τοιαύτας ἐξέπεμπε καὶ ὁ αἰκονομάχος Κοσμάριος κατὰ τῶν εὐσεβῶν. Τὴν κοσμιόφρονος καὶ μικρολόγου πνεύματος «προθυμίαν» τῶν ἀναλαμπάνοντων νὰ γίνουν δάσκαλοι καὶ «τιμηταί» τῶν «παλαιοημερολογιτῶν», οἰκτεῖροντες οὗτοι, διερωτῶνται «εἰς ποῖο σχολεῖον» ἐμάθαν αὐτὰς τὰς σοφίας, ἂν ἐπέρασαν καθόλου ἀπὸ τὸ σχολεῖον τῆς εὐσεβείας, ἂν γνωρίζουν περὶ τίνος πρόκειται. Τόσῳ «εὐκόλῳ» καὶ «ἀπλοῦν» τὸ νομίζουν, νὰ «λύσουν» αὐτοὶ ἔτσι «σὺν ἄψι—σέῃ» αὐτὰ τὰ ζητήματα, νὰ γίνωνται ἀντιμέτωποι τῶν εὐσεβεστέρων καὶ εὐλαβεστέρων εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ αὐτῶν ἐτι τῶν εὐλαβῶν νεοημερολογιτῶν, νὰ λέγουν ὅτι δὲν εἶπεν οὔτε ἡ ὅλη Ἐκκλησία, ν' ἀποφαινῶνται «βαρυγδουπότερον Οἰκουμένης Συνόδου»!

Εἰς τὸν γνώστην αὐτῶν τῶν πραγμάτων γεννᾶται ἀμέσως τὸ διερώτημα: Αὐτὸς πού με τὸσον ἐρένθον καὶ ἀλαζονεῖαν ἀσχολεῖται εἰς αὐτὰ τὰ θέματα, «εἶναι ἱκανὸς πρὸς ταῦτα»; ἔχει ἰδέαν περὶ τίνος πρόκειται; ἢ χρειάζε-

ται νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ τοῦ Ἀντιπάτρου; Τὰ ἀραδιαζόμενα εἶναι πτωχαλᾶζονικὸς πειθρηισμός καὶ θλιβερά δουλικότης εἰς τὴν ἀπάτην τῶν ξένων, οἱ ὅποιοι ἐκμεταλλεύονται τὴν... ἀφέλειάν μας εἰς ἄλλος μας! Οὔτε περὶ τοῦ τί εἶναι ὁ νεοημερολογισμός, οὔτε περὶ ἀστρονομίας, οὔτε περὶ τοῦ διατὶ εἰσῆχθη «νέον ἡμερολόγιον» εἰς τὸν ὁρθόδοξον γῶρον φαίνεται νὰ κατέχουν οἱ γράφοντες καὶ οἱ φρονούντες τὰ τοιαῦτα. Μόνον χάπτουν ὅτι τοὺς σερβίρουν οἱ ἀπατεῶνες! Μᾶς... ἐφώτισε τὸ κείμενον αὐτὸ περὶ τῆς «ἀστρονομικῆς ἀκρίβειας» καὶ ὅτι δι' αὐτὴν καὶ δι' αὐτῆς ἔγινε «διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου»! Ἔχει, λοιπόν, τὸ «νέον ἡμερολόγιον» τὴν φράγην «ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν», δι' αὐτὴν εἰσῆχθη, δι' αὐτὴν ἦτο τὸ ἐνδιαφέρον!!

Δὲν μᾶς παραιτοῦν οἱ ἑμπασμένοι ξενομανεῖς, πού τόσο φτηνά καὶ με τὴν «εὐκολίαν» ἀπεμπολοῦν τὰ τίμια των, διὰ ν' ἀγοράσουν, ὡς πτωχοσυγγενεῖς, τὰ ἀποφύγια τῶν ξένων! Καὶ κομπάζουν ἀνοήτως, ὡς νὰ ἔκαμαν αὐτοὶ καμμίαν νέαν.. ἀνακάλυψιν καὶ αὐτοὶ τώρα.. ἤρραν τὴν «ἀκρίβειαν»! Πτωχαλᾶζονες μωροφιλόδοξοι καὶ κοσμοκόφρονες συμφερωντολόγοι, δεικνύονται οἱ προδολεῖς αὐτῶν τῶν «ἐπιχειρημάτων», ἐπιζητούντες διὰ τούτων τὴν σεισάχθειαν, τὴν ἐξαπάτησιν καὶ παραπλάνησιν καὶ τὴν ἀντιπαρέλευσιν τῆς πραγματικότητος. Οὔτε διὰ τὴν «ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν» εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἑλλαδικὴν ἐκκλησίαν (θὰ ἴδωμεν κατωτέρω διατὶ εἰσῆχθη), οὔτε ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἔχει. Αὐτοὶ φαντάζονται ὅτι τὴν ἤρραν. Ὅμως οἱ εἰδικοί μαθηματικοὶ καὶ ἀστρονόμοι βεβαιοῦν ὅτι: «Ἡ ἀστρονομία ἐν τῷ ζητήματι τοῦ μήκους τοῦ ἀκριβοῦς ἡλιακοῦ ἔτους δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξιν, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῆς διαφορᾶς ἐν ταῖς σχετικαῖς υπολογισμοῖς τῶν διασημωτέρων μέχρι τοῦδε μαθηματικῶν καὶ ἀστρονόμων, διό καὶ ἡ κατασκευὴ ἡλιακοῦ ἡμερολογίου τὴν ἀπόλυτον ἀκρίβειαν κατηκμένου εἶναι ἀδύνατος... Καὶ τὸ Γρηγοριανὸν ἔτος δὲν εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνον πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἡλιακόν».

Ἐνῶ δὲ οὗτοι φάσκουν ὅτι... ἔχουν τὴν ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν, ὡς γνωστὸν γίνεται συνεχῶς κίνησις διὰ τὴν εὐρεσιν ἄλλου... νέου ἡμερολογίου! Καθ' ἃ δὲ λέγουν εἰδικοί τὸ νέον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἔχει περισσότερα σφάλματα ἀπὸ τὸ «διορθωθέν» Ἰουλιανόν ἢ ἂν ἐπρόκειτο περὶ «ἀστρονομικῆς ἀκρίβειας» καὶ περὶ «διορθώσεως», πῶς δὲν ἔγινε τόσους αἰῶνας; Μήπως οἱ αἰῶνες Πατέρες ἦσαν τόσῳ ἀδιάφοροι καὶ ἀνεπιστήμονες; Ἡ μήπως τώρα οὗτοι... ἀνεκάλυψαν τὴν ἀνακρίβειαν; Γελοῖσι φερόνται οἱ οὕτω νομίζοντες. Αὐτὴ ἦτο γνωστὴ ἐξ ἀρχῆς, δὲν ἐνόμισαν ὅμως οἱ εὐσεβεῖς Πατέρες ἡμῶν ὅτι «τὴν εὐσέβειαν λυμάνεται» ποσῶς. Ἀπὸ τοῦ 1583 οἱ αἰῶνες Πατριάρχαι Ἱερειῖς Κωνσταντινουπόλεως καὶ Σίλβεστρος Ἀλεξανδρείας, ἐν Συνόδῳ ἔγραψαν: «οὐδεὶς ὅλως

νομισάτω, ὅτι τοὺς πανταρίστους ἐκείνους θεῖους Πατέρας (τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου) διέλαθες τὸ δοκοῦν τοῦτο λάθος, ἵνα παρὰ τῶν νῦν ἀστρονόμων τύχη βελτίονος διορθώσεως». Καὶ παρεμπιπτόντως γιωρίζουν ἄραγε οἱ πολλοί, ποῖος εἶναι αὐτός ὁ Πάπας Γρηγόριος II', ποῦ «διώρθωσε» τὸ ἡμερολόγιον; ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομά του;

Εἶναι ὁ ἡθικὸς αὐτοσυργὸς τῆς συγερωτέρας ὁμαδικῆς καὶ συνωμοτικῆς δολοφονίας τῶν αἰώνων, τῆς περιθούτου «Νυκτός τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου» (24 Αὐγούστου 1572)! Καὶ ὁ ὁποῖος Πάπας, εὐθὺς ὡς ἔκαμε τὴν «διόρθωσιν», τὸ 1582, ἔστειλεν εἰς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίαν Β' «πρεσβεῖαν μετὰ δώρων», ὑποβάλλων ὅπως κάμουν τὴν «διόρθωσιν» καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι. Καὶ διὰ τοῦτου, ὡς γράφει ἡ ἱστορία, «ἐσκόπει νὰ παραπλανήσῃ τοὺς Ὀρθόδοξους». "Ὅτι δὲν κατώρθωσαν τότε οἱ ἀντίχριστοι τῆς Δύσεως, ἀντιμετωπίσαντες Πατέρας ὄντως εὐσεβεῖς καὶ φοβούμενους τὸν Θεόν, ἐπέτυχον κατὰ τοὺς ἀποκαλυπτικούς τούτους χρόνους δι' ὀργάνων ἐκ τῶν ἑνδόν, δυστυχῶς, οὗ τῷ Θεῷ δουλεύοντων ἀλλὰ τῇ ἐαυτῶν ματαιοδοξίᾳ καὶ τοῖς πάθεσιν! Οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες σοφολογοῦν περὶ ἀνέμων καὶ ὕδατων!

Εἰς τὸ ἐντυπὸν σας γίνεται λόγος καὶ περὶ αἰρετικῶν καὶ σκοτεινανθρώπων καὶ τέτοιων. Μήπως μεταξὺ αὐτῶν περιλαμβάνονται καὶ μαθῶναι καὶ Οἰκουμενισταὶ καὶ μοναχισταὶ ὑπονομευταὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἐθνους; Ἐὰν ναί, τότε ἔστω ὑμῖν καὶ πᾶσι τοῖς ἀναγνώσταις καὶ τοῖς ἐνδιαφερομένοις γνωστὸν, ὅτι «ἔργον» τούτων καὶ τῶν τοιούτων εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπ' ἀθετήσῃ τῆς αἰωνίας λατρείας τῶν Πατέρων μας, ἃς συνειδητοποιήσουν τοῦτο καὶ ἀναλόγως ἃς πολιτευθῶν. Ἐὰν ἡ καταχθόνιος, ἀντίχριστος καὶ ἀντεθνικὴ «δραστηριότης» τοῦ ἑβραϊομασονικῆτου ἀρνη χρισίου «Οἰκουμενισμοῦ» κρίνεται καὶ ὑφ' ὑμῶν καὶ τῶν γραφάντων ὡς κατὰ πάντα... θεᾶρεστος ἐνέργεια, τότε ἔχετε ἀπόλυτον δίκαιον νὰ ἐπιπροσέτῃ καὶ υποστηρίξῃτε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἂν καὶ ἡ τιμιότης ἀπῆται νὰ λέγουν ἀναφανδὸν οἱ δράσται ταύτης —εἰ καὶ δὲν τὸ ἔκρυψαν οἱ «εἰλικρινεῖς» —ὅτι μόνον χάριν αὐτοῦ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐγένετο αὕτη οὐχὶ δὲ ν' ἀποκρύπτεται «ὁ σκοπός» μετ' «ἐπιχειρήματα» ἡ ἀπατήσεως.

Ἐὰν ὅμως φρονήτε — ὡς πάντες οἱ Ἕλληνες Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι γνωρίζομεν καὶ φρονοῦμεν —ὅτι ἡ θεήλατος αὐτὴ ἐπιδημία, τὸ κατασκευάσμα τοῦτο τῶν ξένων, τῶν ἐπιβούλων ἐχθρῶν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος μας, ἡ ἄθεος «κίνησις» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δι' οὗ συμφύρεται καὶ ἰσάζεται ἡ ἀσπίλος καὶ πάντιμος Μητέρα μας Ὀρθοδοξία μετὰ τὰς μοιχαλίδας αἱρέσεις κλπ... σκοπεῖ εἰς τόν, διὰ τοῦ ἐαυτοῦ παραμερισμοῦ τῶν «διαφορῶν», παραμερισμὸν τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ἡ Ὀρθοδοξία νὰ μὴ εἶναι πλέον Ὀρθοδοξία καὶ οὕτω νὰ κάμουν «ἑνώσιν» χωρὶς Χριστοῦ, ἡγῶν τοῦ ἀντιχριστοῦ, τότε κατανοεῖτε ὁποῖα δέον νὰ ἡ ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ ὅστις εἶναι τὸ «ἔργον» καὶ ἡ εἴσοδος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ.

Τὰ σχετικὰ «ἔργα» καὶ τὰ κείμενα εἶναι πολυάριθμα, περιοριζόμεθα ὅμως εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα ἐν τῷ παρόντι. Ἡ ἐκ μέρους κυρίως τῶν προτεσταντῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐκολώτατα εἰσδύουν τὰ οἰαδήποτε στοιχεῖα, ἐφευρεθείσα «κίνησις» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἤρχισε θεδαίως πρὸ πολλοῦ, δραστηριωτέρα δὲ ἔγινεν ἡ διοργάνωσις τῆς ἀπὸ τοῦ 1910. Τῷ 1919 πρώτην φορὰν ἐξητήθη ἐπιστήμως ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν —δι' «ἐπιτροπῆς» ἐπὶ τούτῳ ἀποσταλείσης εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον — νὰ μετὰσχῃ τῶν συνεδρίων τῶν «παγκοσμίων συνδέσμων» τῶν, γινόμενου τότε, «συνεδρίων» εἰς τὴν Δανίαν. Τὸ αἷμα τῶν αἰρετικῶν προτεσταντῶν —ἐκμεταλλευομένων πάντοτε, ὡς καὶ τότε, τὰς δεινὰς περιστάσεις τοῦ Ἐθνους μας ἔγινεν «εὐχάριστος καὶ προθύμως δεκτὸν» καὶ ἔκτοτε ἐνεπλέχθη ἡ Ὀρθοδοξία εἰς τὰ δίκτυα αὐτῶν τῶν ἀπατεῶνων.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς «προθυμίας» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διὰ συμμετοχὴν εἰς τὴν «κίνησιν» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἦτο ἡ κατὰ Ἰανουάριον τοῦ ἐπομένου ἔτους ἐκδοθεῖσα καὶ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην διασπαρείσα περιζήτητος «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920». Αὕτη, ὑποδεικνύουσα «τὰ μέσα» «πρὸς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς ποτε ἐνώσεως» μετὰ τοὺς αἰρετικούς, ὀρίζει ταῦτα εἰς ἑνδεκα ἄρθρα· πρῶτον τούτων καὶ κυριώτερον: «ἡ παραδοχὴ ἐνιαυτοῦ ἡμερολογίου διὰ τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν». Καὶ ἐννοεῖ «ἐκκλησίας» ὅλα τὰ ἀκαθάριστα συναθροίσματα τῶν δυσωνύμων αἰρετικῶν, τοὺς ὁποίους καλεῖ οὐχὶ ἕξου, ἀλλὰ συγγενεῖς καὶ οἰκείους καὶ συγκληρονόμους τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ!!

Τὰ ἄλλα αὐτῆς ἄρθρα ἀφοροῦν εἰς ὅσα ἀκριβῶς ἔγιναν καὶ γίνονται ἐαθμιμαίως ἔκτοτε μέχρι σήμερον. Τὴν «Ἐγκύκλιον» αὕτην ὑπεδέχθησαν μετ' ἀπείρου ἐνθουσιασμοῦ οἱ ὅπου τῆς προτεστάνται καὶ οἱ Οἰκουμενισταὶ· οἱ CHURCH TIMES τοῦ Λονδίνου καὶ αἱ μεγαλύτεραι ἐφημερίδες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ «ἐπισήμοι» ἄνδρες, πολιτικοὶ καὶ «ἐκκλησιαστικοὶ» τῶν αἱρέσεων —χάριν συντομίας δὲν παραθέτομεν (ἂν χρειασθῇ θὰ παρατεθῶν) ὀνόματα, ἡμερομηνίας, κείμενα —ἐπλεξαν δι' αὐτὴν τὰ καλύτερα ἐγκώμια. Ἀποτελεῖ ἔκτοτε τὸν κατὰστατικὸν χάρτην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ παρ' ὀρθόδοξοις, μέχρι σήμερον γίνεται συνεχῶς ἐκδοιμασμός τῆς καὶ παραπομπὴ εἰς αὐτὴν καὶ, κατὰ τὴν «καύχησιν» τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἀποτελεῖ τὴν «ἀπαρχὴν» τῆς Οἰκουμενιστικῆς κινήσεως ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ.

Ἦδη ἀπὸ τότε, ἀπὸ τοῦ 1919, ἐπὶ Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου ἐλέγχετο: «ἀποδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ χρησιμοποίησις αὐτοῦ... ἀποτελεῖ μάλιστα τὸ πρῶτον ἔθημα πρὸς τὴν ποδὴτὴν κοινωνίαν τῶν ἐκκλησιῶν». Ὁ δὲ Μεταξάκης, ὥστις, πρὸς «ἐκτέλεισιν» τούτων, κατασκευάζει τὸ ψευδὲς ὄνομασθὲν —ἐνῶ οὐδὲν τῶν Πατριαρχείων μετέσχε τούτου οὔτε αἱ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι — «πανορθόδοξον συνέδριον» τοῦ (8 Μαΐου—10 Ἰουνίου 1923) ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τούτου ἐφθέγγετο ὅτι: «διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν τὰ σημεῖα ἐπαφῆς μετὰ τὰς λοιπὰς ἐκκλησίαις».

ας» τῶν αἱρετικῶν.

Εἰς τὴν Ε' τοῦτου συνεδρίαν, τὴν 23 Μαΐου 1923... «τυχαίως» εὐρεθεῖς εἰς Κωνσταντινούπλιν ὁ ὑπὸ τοῦ ἀγγλικανοῦ «ἀρχιεπισκόπου» Ράνταλλ διορισθεὶς πρόεδρος «τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς κινήσεως διὰ τὴν ἑνωσὶν τῶν ἐκκλησιῶν» CHARLES GORE, ἐζήτησε καὶ παρευρέθη μετὰξὺ δὲ τῶν «μετ' ἀγάπης ἀνταλλαγέντων λόγων», εἶπε καὶ τοιαῦτα: «οἱ ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Δύσει εἶναι εὐχάριστον τὸ γεγονὸς νὰ δυνάμεθα νὰ συνεορτάζωμεν τὰς μεγάλας ἐορτὰς μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τῆς, ὅπερ εἶναι πρῶτον θῆμα...». Εἰς δὲ τὰ Πρακτικά τοῦ αὐτοῦ «συνεδρίου» συνεχῶς ἐπαναλαμβάνεται, ὅτι ὁ νεοημερολογιτισμὸς «εἶναι ὁ πρῶτος λῆθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν», εἰσῆλθῃ «πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος», διὰ «τὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐορτασμὸν τῶν μεγάλων ἐορτῶν ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανῶν» κ.τ.λ.

Τοῦτου γενομένου ὡς «πρώτου θήματος», πολλὰ «θήματα» ἐπηκολούθησαν καὶ ἀκολουθοῦν, τώρα σπεύδουν καὶ πρὸς τὴν παράνομον καὶ ἀντορθόδοξον «κοίνωσιν» διὰ τοῦ «Κοινοῦ Πάσχα» καὶ τὰ «θήματα» συνεχίζονται μέχρι τὸν καιῶδα καὶ τὸν ἄδην. Τὰ σχετικὰ στοιχεῖα εἶναι πολυπληθῆ, ἀλλ' ἄς ἀρκεσθῶμεν νῦν εἰς αὐτά. Τί λέγουν λοιπὸν οἱ πρόθυμοι ἱστορικοὶ, οἱ ἀναλαμβάνοντες θρασέως καὶ αὐτοκλήτως νὰ μᾶς κάνουν τὸν δάσκαλο καὶ νὰ ὑβρίσουν ἀπροκλήτως; Περὶ «ἀστρονομίας» καὶ περὶ ἀκριθείας» εἶναι ἡ ὑπόθεσις; Τούλάχιστον ἔπρεπε νὰ ἐντρέπωνται τοὺς ξένους, παπαγαλίζοντες αὐτὰς τὰς ἀνοησίας, διὰ τὴν... τὴν καθυστέρησιν των, ἂν ἐπρόκειτο περὶ τοῦτου! Μετὰ τόσους αἰῶνας, αὐτοὶ τώρα τὴν... ἀνεκάλυψαν;

Καὶ ἂν φαντάζονται ὅτι οἱ «τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ φέροντες» «παλαισημερολογίται», ὥσάν τίποτε ἀτακτα παιδάκια, ἔχουν ἀνάγκην νὰ τοὺς κάνουν αὐτοὶ τὸν δάσκαλο, πολὺ γελασμένοι εἶναι καὶ δὲν ξεύρουν τί τοὺς γίνεται! κάποιον λάθος κάμνουν καὶ ἐχρειάζετο μᾶλλον νὰ πᾶνε νὰ μάθουν τί ἐστὶν ὁ... τιποῦναιτος! Ὅσοι πονοῦν διὰ τὴν ψυχὴν των καὶ διὰ τὴν Μάννα των Ὁρθοδοξίαν καὶ δι' αὐτὸ τὸ Ἔθνος ἄς συνειδητοποιήσουν περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἄς μὴ γίνωνται ὄργανα καὶ θύματα τῶν ἀπατεῶνων ξένων, οἱ ὁποῖοι μᾶς ὠθοῦν ν' ἀπεμπολῶμεν τὰ τίμια μας καὶ νὰ χαλῶμεν τὸν οἶκόν μας, διὰ νὰ ὠφεληθῶνται καὶ ἐκμεταλλεῦνται εἰς ἑάρος μας τὴν... ἀφέλειαν, τὴν εὐπιστίαν, τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν πτωχολαζονείαν μας. Καὶ ἰδοὺ μᾶς πληρώνουν!...

Αἱ καταργήσεις τῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ γενικὴ ἀναστάσις τῆς, ἡ λοξοδρομησις ἀπὸ τὴν αἰωνίαν γραμμὴν τῶν Πατέρων καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν φαίνονται νὰ ἐνδιαφέρουν καὶ συγκινοῦν τοὺς ἀναλαμβάνοντας τόσο «συγκαταβατικά» νὰ μᾶς διδάξουν τί εἶναι ὁ νεοημερολογιτισμὸς! Κάμνουν, τὸ παροιμιώδες, «Πάσχα τὸν Μάη», ὡς ἐφέτος, τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγ. Γεωργίου «μεταθέτουν» περίπου 15 ἡμέρας, ὥσάν νὰ ἐπρόκειτο περὶ δημόσιου τινὸς ὑπαλλήλου, ἡ Νηστεία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων θὰ εἶναι: ἡμέραι 0 (ἓνα μεγαλοπρεπὲς Μηδὲν)!!, ἂν καί, κατὰ τὸν ἹΘ' Κανὸνα τῆς ἐν Γάγγραι Συνόδου, ἀ-

ναθεματίζεται ὁ «τὰς παραδεδομένας νηστείας εἰς τὸ κοινόν, καὶ φυλάσσομένας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραλύνον» κτλ.

Ἀλλὰ, διὰ τέτοια «φιλοπράγματα» θὰ σκοτισθοῦν; Δὲν θ' ἀναφερθῶμεν εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς παρατροπὰς, ἵνα μὴ μὴκύνωμεν πολὺ τὸν λόγον, ἄς γνωρίζῃ δὲ πᾶς Χριστιανὸς ὅτι δὲν δικαιῶται ν' ἀδεῇ τὰ τῶν Πατέρων του. Κατὰ τὸν Ὅρον τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου «ἡμεῖς οὐδὲν προστίθεμεν, οὐδὲν ἀφαιροῦμεν, ἀλλὰ πάντα τὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν φυλάττομεν» τοὺς προστιθέντας τι ἢ ἀφαιρούντας, οὗς οἱ Πατέρες ἀναθεματίζουν, καὶ ἡμεῖς ἀναθεματίζομεν». Καὶ μένοντες καὶ κρατοῦντες τὰ αἰώνια τὰ τῶν Πατέρων, δὲν γίνονται παίγνιον καὶ ὄργανα τῶν ἀπατεῶνων παπικῶν καὶ προτεσταντῶν, τῶν αἰωνίως βυσοδομούντων καὶ κακουργούντων κατὰ τῆς Πίστης καὶ τῆς Πατρίδος μας. Εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὰ πατροπαράδοτά μας εὐρίσκεται ἡ σωτηρία μας καὶ ὡς ἀτόμων καὶ ὡς κοινωνίας καὶ ὡς Ἐκκλησίας καὶ ὡς Ἔθνος. Ὅχι εἰς τὰς ἀθλίους μιμήσεις καὶ παραπλανήσεις τῶν ξένων καὶ τοιούτων στοιχείων ξένον πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι ὁ νεοημερολογιτισμός.

Ἀπρίλιος 1975

Παῦλος Μοναχὸς
Ἐρημητὴριον «Ζωοδόχος Πηγὴ»
Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου
Καρυαί—Ἀγίου Ὁρους

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴς συντάξεως

Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης

Κανίγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμὰς 40

» Ἑτησίᾳ » 70

Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια 4

» Ἑτησίᾳ » 7

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 4.—

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

Μικρά περίληψις τῆς δηλώσεως ὑπὸ Α.Ε.Λεβιτίν-Κρασνώφ καὶ περικοπαὶ ἐκ τῆς δηλώσεως γινομένης πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἐν Μόσχᾳ (ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως). Μόσχᾳ, Σαμιζντάτ 5.9.74.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΩΚΟΜΕΝΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ

«Ἐγώ, ὁ Ἀνατόλιος Λεβιτίν, παρακινούμενος ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ ὃν ἔχω ἐναντι τῶν ὑψηλῶν φιланθρώπων σκοπῶν αὐτῆς τῆς Ἐπιτροπῆς, θεωρῶ τοῦτο ἐπιτακτικὸν νὰ καταφύγω εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐπικαλούμενος αὐτήν, ὅπως ὑψώσῃ τὴν φωνὴν τῆς εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ λαοῦ, ὅστις ζῇ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνῶσιν, ὁ ὁποῖος ὑπόκειται ἐπὶ δεκαετίας εἰς δίωξιν καὶ ἀφάνταστον βασανισμόν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὰς θρησκευτικὰς τῶν πεποιθήσεις.

«Ἀναφέρομαι πρὸς τοὺς Μονοθεϊστάς, μέλη τῆς οὕτω καλουμένης Ἀληθοῦς — Ὁρθοδόξου — Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ πρὸς τὰ μέλη τῶν ἀπηγορευμένων δογμάτων ὡς εἶναι: οἱ Βαπτισταὶ-μεμνημένοι τῆς ἐβδόμης ἡμέρας Σαββατισταί, οἱ Πεντηκοσταί, μερικῶς ἐπίσης οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωθᾶ καὶ ἄλλα μικρότερα δόγματα.

«Τὸ φοβερότερον τῶν πραγμάτων εἶναι, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ διωγμοὶ ἔχουν γίνεῃ ἐν εἶδος φυσικοῦ γεγονότος στὴν ζωὴν μας καὶ αὐτὴ ἡ ἀπίστευτος σκληρότης κτηνῶν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, χωρὶς νὰ προβάλληται οἰαδήποτε διαμαρτυρία...

ΔΙΩΓΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ὑπέκειτο εἰς καταδίωξιν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἐπτὰ ἔτη. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορικῆς χρονολογίας δίδονται ὡς σήμερον, πῶς τὸν Μάιον τοῦ 1927 ἀριθμὸς τις ἐπισκόπων παρουσιάσθησαν ἐναντίον τῆς δηλώσεως τοῦ Μητροπολίτου Σεργίου (Σταρογκορόντσκι), ἡ ὁποία περιεῖχε τὴν ἀνευ ὁρῶν ἀναγνώρισιν τοῦ Σοβιετι-

κοῦ καθεστῶτος. Οἱ Ἐπίσκοποι ἠναντιώθησαν, οὐχὶ κατὰ τῆς ἀναγνώρισεως τῆς ἐξουσίας ὡς τοιαύτης, ἀλλὰ κατὰ τῆς «νομιμοποιήσεως», ὅπερ ἐσήμαινεν ὑποταγὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς κανόνες τῆς Ἀρχῆς (ὡς ὑποχρεωτικῆς καταγραφῆς ὄλων τῶν μελῶν τοῦ Κλήρου, ἀπὸ τοῦ Ἐπισκόπου μέχρι τοῦ Ἐπιτρόπου). Σχεδὸν πάντες οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ἐνεργὰ μέλη αὐτῶν τῶν ὁμάδων, συνήντησαν τὸν θάνατον εἰς στρατόπεδα φυλακῆς τὸ 1930. Ὅπωςδήποτε κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν εἰς αὐτὰ τὰ στρατόπεδα, ἐπέτυχον νὰ χειροτονήσουν μερικοὺς ἐπισκόπους, οἵτινες ἔθεσαν τὰ θεμέλια τῆς σημερινῆς μυστικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνῶσιν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς Τ.Ο.Σ. (σημερινῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας), δὲν δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ, οὔτε ἐπ' ἀκριβῶς νὰ ὑπολογισθῇ· ἀλλ' εἶναι γνωστὸν, ὅτι αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ἔχει περὶ τοὺς ὀκτὼ ἕως δέκα ἐπισκόπους, περὶ τοὺς διακοσίους (200) ἱερεῖς καὶ μερικὰς χιλιάδας ἀκολουθῶν.

Ἡ ἐνεργητικότης αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐτέθη ἀποτόμως ἐν ἀδρανείᾳ. Αἱ Ἀρχαὶ φοβοῦνται τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν διάδοσιν αὐτῆς. Τὰ μέλη τῆς εἶναι μᾶλλον ἄνθρωποι μέσης ἡλικίας, συνήθως συντηρητικῶν ἀπόψεων. Τὸ ὅτι δὲν ἀναπέμπουν εὐχὰς ὑπὲρ τῶν Ἀρχῶν, εἶναι ὑπόθεσις τῆς συνειδήσεως τῶν. Οἱ παλαιοὶ πιστεύοντες ὄλων τῶν ἀποχρώσεων καὶ τῶν ὀνομασιῶν, ἐπίσης δὲν προσεύχονται. Διὰ τοῦτο δὲν καταδιώκονται. Ποίαν ἀνάγκην ἔχουν τῆς προσευχῆς αἱ ἀθεϊστικαὶ Ἀρχαί; Ὡς πρὸς τὴν ἄρνησιν ἀναγνώρισεως τοῦ Πατριάρχου Ποιμένος καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πρωτοκόλλου τοῦ Κλήρου — τοῦτο δὲν εἶναι ἔγκλημα ἀπὸ τὸ κανονικὸν σημεῖον ἀπόψεως, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία εἶναι κεχωρισμένη τοῦ Κράτους...

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ὥφειλε νὰ ἐνεργήσῃ εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Σημερινῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν Σαμιζντάτ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως (ἡ Σαμιζντάτ παρανόμως ἐκδιδόμενη ἐντὸς τῆς Σ. Ἐνώσεως), εἶχε δημοσιευθῇ ἕν ἄρθρον ἀπὸ τὰς σχεδιαζομένας σειρὰς τοῦ Α.Κ. Λεβιτίν Κρασνώφ, ὀνομαζόμενον «ἡ Γῆ ἀνίσταται». Ἐγράφη ἐνῶ εἰσέτι εὗρίσκετο εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ τὴν πατρίδα,

τὸν Μάρτιον τοῦ 1947 καὶ συνίσταται ἐξ ἑκατὸν τεσσάρων δακτυλογραφημένων σελίδων.

Ἴδου μερικαὶ περικοποὶ ἀπὸ τοῦ τέταρτον μέρος αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου. Αὐτὸ τὸ μέρος ἀποκαλεῖται:

Τὸ πρόβλημα τῆς Θρησκευτικῆς καὶ τρόποι διὰ τὴν λύσιν αὐτοῦ.

Αὐτὸ τὸ κεφάλαιον περιέχει πληροφορίας τῆς καταδιώξεως τῶν θρησκευόντων ἀνθρώπων καὶ εἰσηγήσεις πῶς νὰ διοργανώσουν τὴν πνευματικὴν τῶν ζωὴν.

«Εἰς τὴν χώραν ἡμῶν» γράφει ὁ Λεβιτίν — Κρασνώφ, «ὑπάρχουν μερικαὶ δωδεκάδες ἑκατομμυρίων πιστευόντων. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν αὐξάνει κατ' ἔτος. Αὐτὸ τὸ γεγονός εἶναι ἄγνωστον καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀθέους. Ὁ ἀριθμὸς τῶν βαπτίσεων αὐξάνει κατ' ἔτος (ἂν καὶ αἱ ἐπίσημοι στατιστικαὶ δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ γεγονότα ἐπακριθῶς). Τὸ εἰσόδημα τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι σταθερῶς ἀνυψούμενον.

«Αἱ προσπάθειαι νὰ ἐκριζωθῇ καὶ νὰ ἐκμηδενισθῇ ἡ θρησκεία, ἥτις ἐγένετο ἐπὶ κυβερνήσεως Κρούτσεβ, εἶχε τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα. Ἡ πίστις καὶ ἡ πεποίθησις τῶν πιστῶν ἐνεδυναμώθησαν καὶ τὸ χάσμα μεταξὺ πιστῶν καὶ ἀπίστων διηρυνήθη. Τὸ κύμα τῶν ἀγρίων διωγμῶν, ὅπερ ἐξεδηλώθη μὲ τὸ κλεισιμὸν χιλιάδων ἐκκλησιῶν καὶ Μονῶν καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ θάρβαρα μέτρα ἐναντίον τῶν ἀκολουθούντων διάφορα δόγματα, δὲν ἐπέφερον τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα.

«Ὑπάρχει μιὰ φοβερά θλάση εἰς τὰς καρδίας ὅλων ἐκείνων οἵτινες πιστεύουν εἰς τὸν Θεόν καὶ δὲν δύναται νὰ ἀπαλειφθῇ πρὸ τῆς παρελεύσεως πλείστων ἐτῶν.

«Τίποτε δὲν κατωρθώθη οὔτε διὰ τῆς ὑποταγῆς τῆς ἀνωτέρας Ἱεραρχίας τοῦ Κλήρου εἰς τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ Κράτους. Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα ἦτο, ὅτι ὁ ἀνώτερος Κλήρος ἀπώλεσεν ἐντελῶς τὴν ἡθικὴν τοῦ ἐξουσίαν ἀφ' ἑνός, καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ρόλος τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πίστεως ἐλήφθη ὑπὸ τῶν διανοουμένων ἀφ' ἐτέρου.

«Εἶναι φανερόν εἰς πάντα, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ποιά τις κανονικότης ζωῆς εἰς μίαν χώραν, ὅπου τὰ συμφέροντα καὶ αἱ ἐπιθυμίαι δωδεκάδων ἑκατομμυρίων πιστῶν ζώντων εἰς τὴν Σ. Ἐνωσιν, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν».

Τρεῖς ἐπιστολαὶ ἔχουν ληφθῇ ἀπὸ τὸ γραφεῖον συντάξεως τοῦ μηνιαίου δελτίου

«Θρησκεία καὶ Ἀθεϊσμός εἰς τὴν Σ. Ἐνωσιν», ἐκδιδόμενον εἰς τὸ Μόναχον. Ἐχουν γραφῇ ἀπὸ πρόσωπα Γερμανικῆς καταγωγῆς, οἱ ὅποιοι εἶχον μεταναστεύσει τελευταίως ἐκ Ρωσσίας. Οὗτοι ἀντέδρασαν ὡς ἐξῆς, ἀνεξάρτητα ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν δὴλωσιν τοῦ Α. Σολζενίτσιν, εἰς τὸ γράμμα του πρὸς τὸ Γον Ὀλον ἐν Διασπορᾷ Σῶμα τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἡρνεῖτο τὴν ὑπαρξίν ἐν τῇ Σ. Ἐνώσει τῆς οὕτω καλουμένης «Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν».

Ἴδου περικοπαὶ τινες τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν:

1. «Ὁ Α. Σολζενίτσιν δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ συναντήσῃ μέλη αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡμῖν φυλακισμένος μετ' αὐτῶν καὶ εἰργάσθη μετ' αὐτῶν εἰς μίαν «ἐπανορθωτικὴν ἐργατικὴν ἀποικίαν». Οὗτοι εἶναι θαυμάσια θρησκευτικοὶ καὶ ἀπολύτως πιστοὶ ἄνθρωποι, ἰσχυροὶ καὶ σταθεροὶ εἰς τὴν πίστιν των. Οὗτοι διώκονται διότι ἀνήκουν εἰς τὴν ἀπηγορευμένην αὐτὴν Ἐκκλησίαν».

2. «Αἱ λέξεις «Κατακόμβη», ἢ «Μυστικὴ Ἐκκλησία», εἶναι εὐχρηστοὶ ἔξωθεν τῆς Σ. Ἐνώσεως. Εἰς τὴν Σ. Ἐνωσιν ἀποκαλεῖται «Ἡ ἀληθὴς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία» ἢ «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Τύχωνος». Τὰ μέλη αὐτῆς ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀνθρώπους θαθείας πίστεως, οἵτινες δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν «Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν τῶν Σοβιέτ». Διὰ τὰῦτα οὗτοι καταδιώκονται ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν. Γνωρίζω πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, οἵτινες εἶναι πρὸς τὸ παρὸν ἐλεύθεροι, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀναφέρω τὰ ὀνόματά των ἢ τόπον τῆς διαμονῆς των. Ἡ ἀξίωσίς σας, ὅτι τὰ μέλη τῆς «Ἀληθοῦς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» εἶναι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον γέροντες, κρατοῦντες τὴν πίστιν των ἀπὸ τοῦ σχίσματος τοῦ 1927, εἶναι κυριολεκτικῶς λελανθασμένον. Τοῦτο δὲν ἔχει οὕτως. Αὐτοὶ τοὺς ὁποίους γνωρίζω ἐγεννήθησαν μετὰ τὸ 1927. Ὑπάρχουν βεβαίως μερικοὶ, οἵτινες ἐνθυμοῦνται τὸ ἔτος 1927.

3. «Ἡ Ἀληθὴς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἔχει Ἱεραρχίαν ἂν καὶ πλείονα τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς εἶναι εἰς τὴν φυλακὴν, ἢ εἰς «ἐπανορθωτικὰς ἀποικίας». Αἱ ὑπηρεσίαι τῆς Α.Ο.Ε. εἶναι εἰς αὐστηρὰν συμφωνίαν μὲ τὸ τελετουργικὸν διαγεγραμμένον ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Γνωρίζω τινάς, οἵτινες οὐδέποτε ἐνυμφεύθησαν, καὶ οἵτινες ἐκ παιδικῆς ἡλικίας εἶχον κάμει τάμα νὰ ἀφοσιωθοῦν εἰς τὴν ὑ-

πηρεσίαν τοῦ Θεοῦ. Οὗτοι εἶναι κατὰ κανόνα, πρόσωπα ἀπολύτου τιμότητος καὶ ἀκολουθοῦν καθάραν καὶ ἀνωτέραν ἠθικὴν ζωὴν.

Εἰς τὴν Σ. "Ενωσιν τὰ μέλη τῆς Ἀληθοῦς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι κεχωρισμένα ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Οὗτοι εἶναι τελείως ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν Θεόν. Ἡ πλειονότης τῶν πιστῶν τῆς Α.Ο.Ε. ἀκολουθοῦν τὰς τελετὰς γενομένης ὑπὸ χειροτονημένων ἱερέων. "Όταν δὲν ὑπάρχη κληρικὸς νὰ προστῇ τῆς ἀκολουθίας, αὕτη γίνεται ὑπὸ τοῦ ἀρμοδιωτέρου λαϊκοῦ τῆς Κοινότητος.

Οὗτοι ἔχουν ἐπίσης συναντήσεις προσευχῆς ἀνευ πραγματικῆς τελετῆς. Τοῦτο γίνεται, ὅταν συναντῶνται διὰ τὴν ἀνάγνωσιν δικαστικοῦ ἐντάλματος καὶ θρησκευτικῶν βιβλίων. Αἱ προσευχαὶ αὐτῶν εἶναι κυρίως διὰ θρησκευτικὴν ἀφύπνισιν μεταξὺ τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ. Πολλάκις οὗτοι δέχονται νέους ἐκτὸς ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς τῶν ὑπηρεσίας, ὅταν γνωρίζουν ὅτι οὗτοι δὲν θὰ προδώσουν ἢ θὰ καταγγείλουν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἐθνοφυλακὴν ἢ τὴν Κ.Ζ.Β. Ἡ ἐλαχίστη δημοσιότης ποὺ ἔχουν, εἶναι τὸ καλλίτερον δι' αὐτοὺς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸν, ὅτι εὐρίσκονται εἰς μεγάλην ἀνάγκην τῆς Βίβλου καὶ ἄλλης θρησκευτικῆς φιλολογίας.

"Όσον ἀφορᾷ τὴν οὕτω καλουμένην «Κατακόμβην» ἢ Α.Ο.Ε. (Ἀληθὴ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν), εἰς τὴν Σ. "Ενωσιν, ἔχομεν ἤδη κάποιας ἐπιπλέον πληροφορίας ληφθεῖσας ἀπὸ μίαν συνέντευξιν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Α. Λεβιτίν — Κρασνώβ εἰς τὴν Ρωσικὴν Ἐβδομαδιαίαν «Ρούσκαγια Μύσλ» (Ρωσικὴ Σκέψις) ἐκδιδομένη εἰς Παρίσιους.

«Ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Κατατομβῶν», οὗτος λέγει, ὅτι αὕτη ὑπάρχει ὁριστικῶς. Δὲν εἶναι μία ἐφευρεθεῖσα ἱστορία. Σύμφωνα μὲ πληροφορίαν ποὺ ἔχω, αὕτη ἐξυπηρετεῖται ἀπὸ δέκα περίπου Ἐπισκόπους. Οὗτοι ὁδηγοῦνται ἀπὸ μίαν συνέχειαν ἱεραρχικὴν τῶν «Ἰωσηφιδῶν», (ἀκολούθων τοῦ Μητροπολίτου Ἰωσήφ, Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος), Ἐπίσκοποι οἵτινες ἀπεχωρίσθησαν τοῦ Μητροπολίτου Σεργίου (Σταρογκόρσκυ),

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀρσένιος (Ζντανόβσκυ), ὅστις ἦτο τελευταῖος Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Κουντώβ. Ἀφοῦ τὸ τελευταῖον εἶχεν κλεισθῇ, οὗτος μετεφέρθη εἰς τὸν Ναὸν Νικολάου εἰς Μοροσέυκα (ὁδὸς εἰς

Μόσχαν), καὶ ἦτο τελευταῖως, Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος τοῦ Τύχωνος. Μετὰ ταῦτα οὗτος διήλθεν ἔτη πολλὰ εἰς στρατόπεδα φυλακίσεως. Γνωρίζω ἐπακριβῶς, ὅτι τὸ 1961 ἦτο ἀκόμη ἐν ζωῇ καὶ ἦλθεν εἰς Μόσχαν παρανόμως κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1962.

Ἐπίσκοπος Ντμιτρώβ, Σεραφεῖμ (Ζβεντζίσκυ), ὅστις ὡσαύτως ἦτο Ἐπίτροπος τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος. Οὗτος ἦτο ἐν τῇ ζωῇ μέχρι πολὺ προσφάτως.

Ἐπίσκοπος Γρηγόριος (Λεμπέντεβ), ἦτο ἀπὸ τοῦ 1924 Ἐπίτροπος τῆς Λαύρας Ἀλεξάνδρου τοῦ Νέβσκυ. Ἀρνηθεὶς νὰ δεχθῇ τὴν δήλωσιν τοῦ Μητροπολίτου Σεργίου, παρέμεινεν ἐν ἀποχωρήσει μέχρι τοῦ 1928. Μετὰ ταῦτα εἰσῆχθη εἰς στρατόπεδα φυλακίσεως. Μέχρι τοῦ 1948, ἔζησεν εἰς Κασσίιν.

Αὐτοὶ οἱ Ἐπίσκοποι εἶχον τοὺς ὁπαδοὺς των. Προφανῶς οὗτοι ἐχειροτόνουν ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους. Καθ' ὅσον γνωρίζω, ὑπάρχουν πρὸς τὸ παρὸν περὶ τοὺς ὀκτῶ - δέκα Ἐπίσκοποι, οἵτινες εἶχον χειροτονηθῇ μυστικῶς εἰς στρατόπεδα συγκεντρώσεως ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων αὐτῶν, οἵτινες εἶχον φυλακισθῇ ἐκεῖ. Οὗτοι ἐκτελοῦν τὴν ἐργασίαν τῶν προκατόχων αὐτῶν. Ὑπάρχουν ἐπίσης ἱκανοὶ ἱερεῖς, ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν, φυλάττεται μὲ τὴν μεγίστην μυστικότητα καὶ εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ εὐρεθῇ μιά κάποια ἀξιόπιστος πληροφορία.

«Ἐγνώρισα μίαν μοναχήν, ἣτις ἦλθε πρὸς κάποιον ἀρχιμανδρίτην ποὺ ἐγνώρισα, καὶ ἡ ὁποία προσεπάθησε νὰ τὸν μεταπείσῃ πρὸς τὴν Α.Ο.Ε.

"Όταν οὗτος τὴν ἠρώτησε τινὰς ἐρωτήσεις ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος, αὕτη ἀπήντησεν:

«Ἀφοῦ ἐνωθῇτε μὲ ἡμᾶς, θὰ σᾶς λεχθῇ τὸ πᾶν».

«Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχει εἰς καταχθόνιος Μητροπολίτης ὀνομαζόμενος Θεοδόσιος. Οὗτος εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπός των. "Όταν ὁ Ποιμὴν ἐγένετο Πατριάρχης, ἐδημοσίευσεν μίαν δήλωσιν, ἀφορώσαν αὐτὴν τὴν ἀνακήρυξιν. Αὕτη ἐκυκλοφόρησε εἰς Μόσχαν, Κίεβον καὶ Πετρούπολιν, ὑπογραφομένη «ὁ Μητροπολίτης Θεοδόσιος». Ἡ δὴλωσις, ἐκδοθεῖσα ἐν ὀνόματι τῆς Α.Ο.Ε. (ἀληθοῦς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας), ἐφάνερωνε τὴν ἀρνητικὴν καὶ κριτικὴν στάσιν πρὸς τὸν παρόντα Πατριάρχην.

«Εἰς ἰδιαιτέραν συνομιλίαν, μέλη τῆς Α.Ο.Ε. συνήθως λέγουν, ὅτι ἡ Ρωσικὴ

Οικοδομητική στήλη

ΠΕΡΙ ΠΡΑΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐκείνος ὁποῦ διδάσκει ἄλλους, πρέπει νὰ ἔχη δύο πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναγκασιότερα. Πρῶτον μὲν νὰ μετέχη καὶ νὰ κἀμνη αὐτὰ ὅπου διδάσκει τοὺς ἄλλους νὰ κἀμινωσι καὶ νὰ ἀπέχη καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἐμποδίζει. Δεύτερον αὐτὰ ὅπου λέγει, νὰ εἶναι ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ αὕτω ἔνδεκα νὰ ὠφελήσῃ καὶ νὰ ὠφεληθῇ. Ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχισμένος, καὶ τῶν δύο ὑστεροῦμαι ὅμως ἐπειδὴ καὶ ὑπεσχέθην, εἶμαι χρεώστης εἰς τοὺς Καλογήρους ὅπου ἔκαμα νὰ τοὺς ἀσφαλίσω ἀπὸ ὅσα τοὺς βλάπτωσι, καὶ νὰ τοὺς συμβουλεύω ὅσα χρειάζονται νὰ κἀμινωσι. Καὶ ἐὰν μοῦ δώσῃ ὁ Κύριος λόγον, δὲν θέλω παύσει ἀπὸ τὸ νὰ τοὺς νοθεύω, καὶ εἰ μὲν καὶ πείθονται εἰς τὰ λεγόμενα, εἶναι καλὸν καὶ διὰ αὐτοὺς, καὶ διὰ λόγου μου εἰ δὲ πάλιν, καὶ δὲν πείθονται, ἐγὼ πληρῶν τὸ χρέος μου, καὶ μένω ἄθως ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦς.

Τὸν κόσμον ἀφήσαμεν ἀδελφοί, καὶ ἦλθαμεν εἰς τὸν γαληνότερον λιμένα τῆς Καλογερικῆς· ἃς δώσωμεν δόξαν τῷ Παναγᾷ Θεῷ ὅπου μᾶς ἐκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν, καθὼς εἶπεν εἰς τὸν νέον ἐκεῖνον «ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι τέλειος πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὲς πτωχοῖς, καὶ λάβε τὸν σταυρόν καὶ ἀκολούθει μοι». Ἐνθυμᾶσθε ἀδελφοί τὴν ζέσιν ὅπου εἴχαμεν

ὅταν τὸν κόσμο ἀφήσαμεν; Καὶ τίς ἠμποροῦσε νὰ μᾶς κόψῃ τὴν κατὰ Θεὸν ὁρμήν, καὶ νὰ ψυχραίνῃ τὴν ζέσιν ὅπου εἴχαμεν; Πατρίδα κατεφρονήσαμεν, γονεῖς καὶ ἀδελφοί, γυναῖκα καὶ τέκνα, φίλους καὶ συγγενεῖς, σπίτια καὶ ὑποστατικά καὶ κάθε λογῆς ἀνακαταστάσεις σωματικάς· ἀνάμια δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν κατεφρονήσαμεν, καὶ ἂν καὶ θάνατος, μᾶς ἐτύχαινε, μετὰ χαρᾶς τὸν ἐδεχόμεθα.

Ἀμὴ τώρα πῶς ἐγενήκαμεν οἱ δικτυχεῖς καὶ ταλαίπωροι; ἂντὶ νὰ προσκόψωμεν εἰς τὸ καλῆτερον, πηγαίνομεν εἰς τὸ χειρότερον· ἂντὶ νὰ μιμηθῶμεν τοὺς παλαιούς πατέρας ὅπου εὐφροέστησαν τῷ Θεῷ μιμούμεθα τοὺς ἀτάκτους καὶ διεστραμμένους τῶν κοσμικῶν ἂντὶ νὰ ὀλιγοστεύσωμεν τὰ πάθη, λέγω τὸν θυμὸν, τὴν φιλαργυρίαν, τὴν φιληδονίαν, τὴν υπερηφάνειαν, καὶ τὰ λοιπὰ, ἡμεῖς τὰ ἀνξάνομεν, μὲ τὸ νὰ ἐψυχρανθῇ ἡ πρώτη μας ζέσις ἀπὸ τὴν ραθυμίαν καὶ τὴν ἀμέλειαν· καὶ ὅταν μᾶς κεντήσουν ὀλίγον, ἢ μὲ λόγον, ἢ μὲ σχῆμα καὶ βλέμμα, ἢ ἐναντιωθῶσι εἰς τὸ θέλημά μας εἰς τίποτα, ἀγριωνόμεθα ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ γινόμεθα ὡσὰν τὰ θηρία, καὶ ἀνείγομεν τὸ στόμα καὶ ὅτι φθάσωμεν λέγομεν· μαχόμεθα, ἐλασσημοῦμεν, κοκκινίζομεν, ἀγριωνοῦμεν τὰ μάτια, καὶ τρέμομεν ὡσὰν δαμονισμένοι, καὶ δὲν, ἐνθυμούμεθα τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ ὅπου λέγει· «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρὸς εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐσθήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν». Λοιπὸν ἡ πραότης δὲν εἶναι μόνον χάρισμα ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλὰ εἶναι καὶ μάθημα· ἡ πραότης γεννᾷ τὴν ταπεινότητα.

Σὲ ἐνόηλθην ὁ ἀδελφός σου τίποτες, ἢ σὲ ἐπλεονέκτησεν, ὑπάρμενε μὲ πραότητα, διὰ νὰ φανῇς πῶς εἶσαι μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, νὰ εὐθῇς καὶ ἀγάπῃς εἰς τὴν ψυχὴν σου, καὶ νὰ ὠφελήσῃς καὶ τὸν ἀδελφόν σου εἰδὲ καὶ ἀντιμάχεσαι ἥξευρε καλὰ ὅτι πέρνεις τὸ μαχαῖρι ὅπου ἔφερεν ὁ ἐχθρὸς εἰς τὸ μέσον σας, καὶ τὸ κοντίζεις, εἰς τὴν καρδίαν σου μόνος σου καὶ μεγάλως τὸν χαροποιεῖς· διότι τοῦ θυμῶδους ἡ καρδιά εἶναι θρόνος τοῦ διαβόλου. Τοῦ δὲ πρᾶου καὶ ταπεινοῦ ἀνθρώπου ἡ καρδιά, εἶναι θρόνος καὶ ἀνάπαυσις τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἰδὲ εἰς τὰ ὀλίκα πάλιν, πῶς ἐκολλήθη ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ μας ὀπίσω αὐτῶν; καὶ ἔβαλε τὴν φροντίδα τῆς ὅλης εἰς αὐτά, καὶ εἰς τὰ πνευματικά γίνεται παρόργως, ὅσον μόνον διὰ τὴν συνήθειαν καὶ αὐτὸ τὸ ὀλίγον ὅπου κἀμει, τὸ κἀμει μόνον μὲ τὸ σῶμα· ἡ δὲ ψυχὴ λείπει εἰς ταῖς φροντίδας τοῦ σώματος. Αὐτὰ ὅπου ἐπύσσαμεν καὶ ἀφήσαμεν

Συνοδικὴ Ἐκκλησία ἐκτὸς τῆς Ρωσσίας, θεωρεῖται ὑπ' αὐτῶν ἡ πλησιεσττέρα εἰς τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν ἀπόψεις. Οὗτοι λέγουν, ὅτι δὲν εἶναι ἐναντίον τῆς ἐξουσίας ὡς αὕτη... Εἶναι ἀνίκανοι νὰ δεχθῶν τὸ εἶδος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, ἥτις εἶναι ἐξ ὀλοκληροῦ ἐξηρητημένη ἐκ τῶν ἀθέων... θεωροῦν τὸν Πατριάρχην Τύχωνα ὡς τὸν τελευταῖον θρησκευτικὸν Ἀρχηγὸν καὶ διὰ τὴν αἰτίαν αὐτὴν ὀνομάζουσιν ἐαυτοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Τύχωνος».

«Ρούσκαγια Μίσλ» (Ρωσικὴ Σκέψις) Ἑβδομαδιαία Ἑφημερίς, σελ. 5. Παρίσι 5.12.74.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

**Ἀρχιμανδρίτης
Ἀντώνιος Γκράμπε
Ἀργηγὸς τῆς Ἀποστολῆς**

εἰς τὸν κόσμον ἐδῶ ἀγωνιζόμεθα νὰ τὰ ἀποκτήσωμεν διαπλᾶ καὶ ὁμοιάσωμεν τὸν σκόλλον, ὁποῦ γνωρίζει καὶ τρώγει τὰ ξεροκάπια του. Βιαζόμεθα πῶς νὰ καθιεύσῃ περισσότερο τὸσον καὶ νὰ τὸν περιφράξῃ, νὰ μεγάλυνῃ, τὸ ἀμπέλι του, καὶ τὸν κήπον του, καὶ νὰ πλάτυνῃ τὰ σένορά του. Ὡς τῆς ἀνοησίας μας καὶ τυφλότητος! Καὶ δὲν φθάνουσιν αὐτὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ πραγματείας κάμνομεν, ὥσάν τοὺς κοσμικοὺς πραγματευτάδες ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, ὥσάν τοὺς Ἑβραίους. Καὶ ὅταν πωλήσωμεν τίποτες κἰν ἐργόχειρον, καὶ ἀπὸ τὸν καρπὸν ὁποῦ κάμνει ἡ καλύβα μας, ὅσα ἤθελαν μᾶς δώσῃ τὰ παίρνομεν χωρὶς νὰ μᾶς τύπη ἢ συνείδησις, μετὰ τὸ νὰ ἠσθένησε καταφραωνῶντας τὴν. Κάμνομεν τὴν ὑπηρεσίαν μας μετὰ τὰ ἀγγεῖα τῆς Ἑκκλησίας, καὶ ἂν τὰ γυροῦσιν ἄλλος τὰ κρύβομεν νὰ μὴν τὰ εἶθῃ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην ὁποῦ ἔχομεν ἕνας τὸν ἄλλον μας.

Ἄ ν τ ὕ χ η ν ἂ ε ὁ ρ ε θ ῆ μ α λ ῖ, ἢ ἄλλο τίποτε τρώχομεν εὐθὺς νὰ τὸ ἀπαξώμεν νὰ μὴν τύχῃ νὰ πάρῃ καὶ ἄλλος ἀδελφός καὶ δὲν ἀκούομεν τὴν θείαν γραφὴν λέγουσαν νὰ μὴν γυροῦμεν τὸ εἰδικὸν μας συμφέρον μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μας. Μαλώνομεν διὰ ὀλίγον φαγητὸ πῶς δὲν μᾶς ἐφίλευσε ὁ Δικαίος, καὶ τρίζομεν τοὺς ὁδόντας ἕως ὅτου νὰ εἴρωμεν καρπὸν νὰ κάμνομεν τὴν ἐκδίκησιν, ὅπως ἠμπορέσωμεν. Ὅταν θέλωμεν, ἐρχόμεθα εἰς τὸ Κυριακὸν καὶ στέκομεν ὥσάν νὰ εἰμεθα ξένοι, καὶ ὅταν θέλωμεν βοηθοῦμεν ἐκεῖνο ὁποῦ δυνάμεθα καὶ τὸ περισσότερο στεκόμεθα κακισμένοι ὥσάν νὰ μᾶς ἠδίκησαν τίποτες. Ἄχ ἀδελφε! οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ στέκονται εἰς τὸ Κυριακὸν πέντε καὶ ἕξ ὥρας, καὶ ἐσὺ κοιμᾶσαι εἰς τὴν Καλύθην σου χωρὶς ἀνάγκην; Αὐτὴν τὴν τάξιν μαθαίνει εἰς τὴν συνοδίαν σου; Καλύτερον σου ἦτον, νὰ μὴν ἐδιάβαζες τίποτες εἰς τὴν Καλύθην σου, ὅταν χωρὶς ἀνάγκην ἀφῆνῃς τὸ Κυριακὸν, παρὰ νὰ διαβάξῃς καὶ νὰ γελάς τὴν συνείδησίν σου. Ἄς ἀνανήσωμεν ἀδελφοὶ ἀπὸ τὴν τοιαύτην κατάστασιν καὶ φιλοπρίαν, καὶ ἄς φροντίσωμεν διὰ τὴν φροδερὰν ὥραν τοῦ θανάτου, καὶ διὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, ὁποῦ σημῶναι ὀγλήγωρα μάλιστα εἰς ἡμᾶς ὁποῦ ἐγηράσωμεν, καὶ εἰς τὴν Καλογηρικὴν ἐχρονίσωμεν, καὶ τὴν κατὰ Θεὸν ζωὴν ἀκόμη δὲν ἀσχίσωμεν, καὶ οὔτε τὰς πληγὰς τῆς ψυχῆς μας ἀκόμη δὲν ἰατροῦσαμεν, μετὰ τὸ νὰ μὴν ἐξητήσωμεν τὸν Πατὸρ καὶ ὡς πρέπει, διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἰατροῦσῃ. Ἄς ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους Πατέρες μου καὶ ἀδελφοί, καὶ ἄς παροικιάσωμεν ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον νὰ ἰδῇ καὶ ὁ Κύριος ὀλίγον καρπὸν τῆς ἀγάπης, ὁποῦ εἶπεν, εἰν θέλετε νὰ εἰσθε μαθηταὶ μου νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον καὶ τότε ἔρχεται καὶ ἰατροῦεῖ τὰς πληγὰς μας καὶ μᾶς πλουτίζει μετὰ τοὺς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀλλὰ τί μᾶς συμβουλεύει ἡ κακία ὁποῦ κατοικεῖ εἰς τὴν ψυχὴν μας; καὶ πῶς ἡμπορῶ (λέγει) ἐγὼ νὰ τὸν ἀγαπήσω ἐκείνον, ὁποῦ τόσας φορές μετὰ ἐνώχλησεν ἢ μετὰ ἐσκανάσεν; Πόσας φορές διὰ λόγον τοῦ ἐξημιώθηκα ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, καὶ νὰ παρακαλῶ διὰ λόγον του; Ἀκούσον ἀδελφε, ἂν παρακαλῇς διὰ τὸν φίλον

σου, ὁμοιάζεις καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος· μὰ ἂν παρακαλῇς κοινῶς διὰ ὅλους, τότε πληροῦνεις θείαν ἐντολήν, καὶ γίνεσαι μιμητὴς τοῦ Θεοῦ· ἀπὸ ἂν βαστάς ἔχθραν καὶ μνησικακεῖς τὸν ἀδελφόν σου καὶ τὸν βλέπεις μετὰ ἡδονῆς, καὶ μετὰ σκοτεινὸν πρόσωπον, τί καρπὸν λαμβάνεις ἀπὸ αὐτοῦ; Ὅχι ἄλλον, μόνον αὐξάνεις τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας σου, καὶ βλάπτεις τὴν ψυχὴν σου, καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἀποξενώνεις ἀπὸ τοῦ λόγου σου, καὶ μένεις καὶ εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον πλέον σκοτεινότερος καὶ σκληρότερος. Ὁ Κύριος μᾶς χαρίζει τὰ μύρια τάλατα τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ ἡμεῖς οἱ ἀχάριστοι δὲν χαρίζομεν τὰ ἑκατὸν δραχμὰ τοῦ ἀδελφοῦ μας; ὁποῦ καὶ αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος νικᾶται ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ μὴ θέλοντας, ὁποῦ ἔπρεπε νὰ τὸν σηματονοῦμεν ὥσάν ὁποῦ εἶναι ἀσθενής, καθὼς καὶ ἡμεῖς καὶ νὰ σηματονοῦμεν ὀλίγον ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ μετὰ τὴν ὑπομονήν, καὶ ἡμεῖς ἀκόμα προσθέτομεν βάρος εἰς τὴν ψυχὴν του, μετὰ τὴν εἰδικὴν μας σκληρότητα.

Καὶ δὲν ἐνθυμιζόμεθα τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ὁποῦ εἶπεν· «ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε» ὥς βαστάσωμεν τὸ ὀλίγον βάρος τοῦ ἀδελφοῦ μας, διὰ νὰ βαστάξῃ καὶ ὁ Κύριος, τὸ πολὺ τὸ εἰδικόν μας; δὲν ἀκούομεν τί λέγει ὁ Κύριος μετὰ τὸ στόμα τοῦ Ἀποστόλου; ὅτι εἰν ὅλας τὰς ἀρετὰς κάμνομεν καὶ ἂν τὰ χαρίσματα ὅλα ἀποκτήσωμεν, καὶ ἀγάπην νὰ μὴν ἔχομεν, τίποτες δὲν ὠφελοῦμεθα. Ἄς ἀγαπήσωμεν τοὺς ἀδελφούς μας, νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν ἀγάπην εἰς τὴν ψυχὴν μας, ὁποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός. Ὅμως, ἴσως καὶ δὲν ἐπεμελήθημεν νὰ μάθομεν πῶς ἀποκτάται ἡ ἀγάπη εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς ἀλλήλους. Ἡ ἀγάπη πρῶτον μὲν ἀποκτάται εἰς τὸν πλησίον (καὶ πῶς ἀκούσον)· ὅταν ἀκούσῃς καὶ σὲ κατηγορήσῃ, ἢ σὲ κατέκρινεν, ἢ σὲ ἐπεβουλεύθη, ἢ κοινὰ σὲ ἐξημιώσεν, φινάξον νὰ μὴν τὸν κατηγορήσῃς ἢ νὰ τὸν κατακρίνῃς ἢ νὰ τὸν ἐπιβουλεύῃς, καὶ ἰ ἐ σὺ νὰ δῶς ὁ ἕως κακὸν ἀγτί κακοῦ, καὶ νὰ γένῃς παραβάτης τῆς θείας ἐντολῆς καὶ φυγαδεύσῃς καὶ τὴν ἀγάπην ἀπὸ λόγου σου, διότι δὲν ζημιώνεσαι ὀλίγον πράγμα· μόνον τὸν Χριστὸν ζημιώνεσαι καὶ ἡ ζημία σου εἶναι ἀπορηγόρητος. Ἀπόκτισον τὴν ἀγάπην ἀδελφε, νὰ σκεπασθῶς τὰ πλήθη τῶν ἁμαρτιῶν σου, καὶ νὰ μείνῃς αἰωνίως μετὰ αὐτὴν. Πρῶτον ὅταν δὲν κατηγορήσῃς τὸν ἀδελφόν σου οὔτε μετὰ λόγον οὔτε μετὰ λογισμὸν καὶ ἀγωνίζεσαι οὕτω, βλέποντας ὁ Θεὸς τὴν προαίρεσίν σου, σου παίρνει τὸ μῖσος ὁποῦ εἶχες εἰς τὸν ἀδελφόν σου καὶ δὲν τὸν μισεῖς· βλέποντας, καὶ ἐκεῖνος καὶ μὴ ἀκούων καμμίαν κατηγορίαν ἀπὸ λόγου σου, παίει τὸ μῖσος καὶ ἀφίνει τὴν κατηγορίαν καὶ ἀπερνώντας οὕτω καὶ σὲ βλαστάνει ἡ ἀγάπη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ αὐξάνονται πρὸς τὸν πλησίον ἀσχίζει καὶ ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ μᾶς χαρίξῃ τὴν ἰσχὴν του, καὶ τότε γινόμεθα καὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ κατοικεῖ εἰς ἡμᾶς, καὶ μένομεν μαζί του, εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας. Τῆς ὁποίας νὰ ἀξιωθῶμεν, διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Ἀμύν.

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΟΜΙΛΟΥΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ Ο ΠΑΠΑΣ Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ

Αναμφισβητήτως η "Αλώσις της Κωνσταντινουπόλεως είναι γεγονόςς μεγίστης σημασίας δια την παγκόσμιον ιστορίαν. Η όριστική πτώσις του Βυζαντίου, επί μίαν χιλιετηρίδα προμάχου του Χριστιανισμού, συνετέλεσεν εις την δημιουργίαν νέων συνθηκών πολιτικής, κοινωνικής και πνευματικής ζωής δι' όλους τους ευρωπαϊκούς λαούς. Η "Αλώσις έπεσφράγισε τὸ τέλος τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπεσήμανε τὴν ἀπαρχὴν τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ. Διότι ἡ περίοδος αὕτη ὑπῆρξε πλήρης δοκιμασιῶν, προσπαθειῶν καὶ θυσιῶν, αἱ ὁποῖαι παρεσκεύασαν ψυχικῶς τὸ ἔθνος δι' ἀγῶνα ἐλευθερίας καὶ τελικῶς τὸ ὠδήγησαν εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821.

Π ο ῖ α ὑ π ῆ ρ ξ ε ν ἡ α ἰ τ ῖ α τ ῆ ς Ἀ λ ὡ σ ε ω ς ; Τὰ διασωθέντα ιστορικά ντοκουμέντα τὸ ἀποκαλύπτουν.

Τὰ δραματικά γεγονότα τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως γνωρίζομεν μετὰ πάσης λεπτομερείας χάρις εἰς τέσσαρας χρονογραφικὰς καὶ περίπου συγχρόνους ἐλληνικὰς ἀφηγήσεις. Πραγματικαὶ πηγαὶ τῆς ἱστορίας τῆς πολιορκίας καὶ τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι: τὰ ἔργα, εἰδικαὶ πραγματεῖαι-χρονογραφαὶ, τεσσάρων Ἑλλήνων λογίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ αὐτοὶ εἶναι: ὁ Γεώργιος Φραντζῆς, ὁ Μιχαὴλ Δούκας, Μιχαὴλ Κριτόβουλος ὁ Ἰμβριος καὶ Λαόνικος Χαλκοκονδύλης ὁ Ἀθηναῖος. Ὁ Φραντζῆς καὶ ὁ Δούκας, εἶναι αὐτόπται μάρτυρες τῶν πολεμικῶν προπαρσκευῶν, τῆς πολιορκίας, τῶν ἐπιθέσεων, τῆς ἀμύνης καὶ τῆς καταλήψεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς Τούρκους. (Ἡ παρουσίασις τῶν ἱστορικῶν ἀφηγήσεων τῶν, δίδεται εἰς τὴν ἀπλὴν γλῶσσαν διὰ τὴν πληρεστέραν κατανόησίν των). Καὶ τὰ τέσσαρα ἔργα ὁμοῦ, διὰ τῆς διασταυρώσεως τῶν πληροφοριῶν καὶ περιγραφῶν των, τῆς μετὰ παραλλήλισμοῦ μελέτης των καὶ τῆς συμπληρώσεως τῶν κενῶν ἢ τῶν ἀτελειῶν ἐκάστου κειμένου διὰ τῶν ἄλλων, προσφέρουν εἰς τὸν ἐρευνητὴν τῆς ἱστορίας καὶ εἰς πάντα Ἑλλῆνα μίαν πλήρη συνολικὴν εἰκόνα, παραστατικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ συνταρακτικὴν, τοῦ ἐκτυλιχθέντος κατὰ Μαῖον τοῦ ἔτους 1453 μεγάλου καὶ φοβεροῦ δράματος τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, τὸ ὁποῖον λέγεται πολιορκία καὶ Ἀλώσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ

Εἶναι ὁ μόνος ἐκ τῶν τεσσάρων Ἑλλήνων ἱστορικῶν τῆς Ἀλώσεως, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν αὐτόπτης μάρτυς πάντων τῶν διαδραματισθέντων γεγονότων καὶ ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς αὐτὰ ὡς σύμβουλος, ἀνώτατος ἀξιωματού-

χος παραμένας ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους παρὰ τὸ πλεονόν τοῦ αὐτοκράτορος.

«... Καὶ στίς 2 Ἀπριλίου ἐφύασε καὶ ὁ σουλτάνος μὲ ἀναρίθμητο πλῆθος στρατοῦ, ποῦ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἱππικὸ καὶ πεζικόν. Ἔστησαν τὴν σκηνὴν του ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἁγίου Ρωμανοῦ καὶ ὁ στρατὸς του, ποῦ ἦταν ἀμέτρητος σάν τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, ἐκάλυψε ὅλο τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς, ποῦ λέγεται Ἐξομίλο, ἀπὸ τὴν μιά ἀκτὴ τῆς θαλάσσης μέχρι τὴν ἄλλη. Ὁ ἀνατολικὸς στρατὸς ἐστρατοπέδευσε στὸ δεξιόν μέρος τοῦ σουλτάνου μέχρι τίς ἀκτὲς τῆς θαλάσσης κοντὰ στὴν Χρυσὴ πόρτα, ὁ δὲ Εὐρωπαϊκὸς στὸ ἀριστερό του μέρος μέχρι τὴν ξυλίνην πόρτα κοντὰ στὸν Κεράτιο κόλπο. Ἡ σκηνὴ τοῦ σουλτάνου ἦταν ἀσφαλισμένη μὲ ἐσκαμμένα χαρακώματα καὶ μὲ ξυλίνους πασσάλους. Ἐξω ἀπὸ τὸ χαράκωμα εὐρίσκοντο οἱ γενίτσαροι μαζί μὲ τοὺς ἄλλους εὐγενεῖς τοῦ παλατιοῦ. Ἐτοί, λοιπόν, ἐπλησίασε πολὺ στὴν πόλιν καὶ ἄρχισε νὰ τὴν πολιορκῇ μὲ ὅλα τὰ μέσα καὶ μὲ ὅλες τίς πολιορκητικὰς μηχανάς, ἀφοῦ περιεκύκλωσε ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ τὴν θάλασσα καὶ τὰ δέκα ὀκτὼ μίλια τῆς πόλεως...

Στὸ ἐχθρικό ὅμως στρατόπεδο διαδόθηκε ψεύτικη εἰδήσι, ὅτι καταφθάνει ἰταλικὸς στόλος στὴν πόλιν, γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Ἐπίσης εἶπαν, ὅτι ἔρχεται σὲ βοήθεια καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Οὐγγρων Ἰαγκος μὲ πάρα πολὺ πεζικὸ καὶ ἱππικόν. Μόλις τὸ ἄκουσαν αὐτοὶ οἱ Ἀγαρηνοί, ἄρχισαν νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸν φόβον τους. Ὑἔριξαν τὸν σουλτάνον τους καὶ δυσανασχετοῦσαν ἐναντίον του ἔλεγχαν, ὅτι θὰ τοὺς καταστρέψῃ τὴν φυλὴν τους ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως, ποῦ ἀνέλαβαν καὶ ποῦ εἶναι δύσκολο νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σουλτάνος ἄρχισε νὰ γίνεταί σκεπτικὸς καὶ νὰ ταράσσεται καὶ νὰ δειλιάζῃ ἀκόμη καὶ τὸ συμβουλευτικόν του ἐπιτελῆς ἦταν πολὺ λυπημένον καὶ ταραγμένον, πρῶτα—πρῶτα, γιὰτὶ ἀκούσθηκα αὐτὴ ἡ φήμη περὶ βοηθείας μας, καὶ δεῦτερον, γιὰτὶ ἔβλεπαν, ὅτι ὁ ἀναρίθμητος καὶ καλὰ γυμνασμένος στρατὸς τους στὴν ξηρὰ καὶ στὴν θάλασσα δὲν εἶχε κατορθώσει τίποτε τόσες ἡμέρες. Πολλὰς φορὲς μάλιστα, ποῦ ἐβάζαν σκάλες ἐπάνω στὰ τείχη μὲ προφυλάξεις καὶ τεχνάσματα καὶ μεγάλες προσπάθειες, ἀσπκρούσθησαν τόσο ἀσχημα καὶ γκρεμίζονταν οἱ σκάλες τους, ὥστε πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εὕρισκαν τὸν θάνατον. Αὐτὸ καὶ μόνο ἔκαμε τοὺς Τούρκους νὰ τρέμουν ἀπὸ δειλιά, μὲλις ἀντίκρυζαν τὰ τείχη. Τὸ ἴτιος ἔλαβον γινώσκοντες, γιὰ τὸν ὁποῖον ἦσαν ὅλοι τους ταραγμένοι, ἦταν ἓνα φαινόμενον ποῦ εἶδαν. Ἐνὰ πολὺ λαμπερὸ φῶς κατέβηκε ἀπὸ τὸ νότον καὶ παρήμενε ὅλη τὴν

νύκτα ἐπάνω ἀπὸ τὴν Πόλιν. Μόλις οἱ Τούρκοι εἶδαν στὴν ἀρχὴ αὐτὸ τὸ φῶς, ἔλεξαν ὅτι ὁ Θεὸς ὀργίσθηκε κατὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ ἤθελε νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ μὲ φωτιά καὶ νὰ τοὺς παραδώσῃ σ' αὐτοὺς σὺν δούλους. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως, καθὼς ἔβλεπαν ὅτι συνέχεια καὶ μὲ μεγάλη ἐντροπὴ γκρεμίζονταν κάτω ἀπὸ τὰ τεῖχη καὶ τὲς σκάλες καὶ παρ' ὅλα τὰ σγέδιά τους δὲν ἔκαμαν τίποτε, καὶ καθὼς ἀκούσαν καὶ αὐτὴ τὴν ψεύτικη φήμη, ὅτι ἐρχονται γιὰ ἐνίσχυσι ὁ στόλος τῆς Ἰταλίας καὶ ὁ Ἰαγκος, ἄρχισαν νὰ ἀναθεωροῦν τὴν ἀρχικὴ τους γνώμη γιὰ τὸ φῶς αὐτὸ καὶ τώρα ἔλεξαν: «Ὁ Θεὸς μάχεται στὸ πλεῦρὸ τῶν Χριστιανῶν καὶ τοὺς προστατεύει καὶ εἶναι βοηθὸς τους. Ἐπομένως ἐμεῖς δὲν ἠμποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε χωρὶς τὴν θέλησίν του. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ποὺ ἀναφέραμε, ὁ σουλτάνος καὶ ὁλος ὁ στρατὸς του ἦταν λυπημένος καὶ σκυθρωπός. Γι' αὐτὸ σκεπτόταν νὰ λύσῃ τὴν πολιορκία τὴν ἄλλη ἡμέρα καὶ νὰ σηκωθῇ νὰ φύγῃ. Τὴν παραμονὴ ὅμως τῆς ἡμέρας, ποὺ ἤθελαν νὰ φύγουν, εἶδαν πάλι τὸ φῶς νὰ κατεβαίνει, ὅπως ἦταν σὺνθεας, ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Δὲν ἀπλώθηκε ὅμως, ὅπως πρῶτα, γιὰ νὰ μείνῃ ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόλιν ὅλη τὴν νύκτα» παρουσιάσθηκε μόνον ἀπὸ μακριὰ καὶ ἀμέσως σκορπίσθηκε καὶ ἔγινε ἄφαντο. Μόλις τὸ εἶδαν αὐτὸ ὁ σουλτάνος καὶ ὅλοι οἱ ἰδιῶται του, χάρηκαν πολὺ καὶ ἔλεξαν: «Ὁ Θεὸς τώρα ἐγκατέλειψε τοὺς Χριστιανούς». Τὴν ἰδια γνώμη εἶχαν καὶ οἱ σοφοὶ καὶ οἱ γραμματεῖς τῆς αἰσχρᾶς καὶ ἀσεβοῦς θρησκείας καὶ αἰρέσεως, ὅτι δηλαδὴ τὸ φῶς αὐτὸ ἐφανέρωνεν ὅτι θὰ καταλάβουν τὴν Πόλιν. Ἔτσι ἄρχισαν πάλι αὐτοὶ νὰ ἐλπίζουν καὶ αὐτὲς οἱ ἐλπίδες τους πραγματοποιήθηκαν λόγῳ τῶν ἰδικῶν μας ἡμαρτιῶν... Ἔτσι οἱ ἔχθροί ἐκυρίευσαν ὅλη τὴν Πόλιν στίς 29 Μαΐου 1453, ἡμέρα Τρίτη καὶ ὦρα δύο καὶ μισή τὸ μεσημέρι. Οἱ Τούρκοι ἄρπαξαν καὶ αἰχμαλώτιζαν ὅσους συναντοῦσαν μπροστὰ τους· ἐκείνους, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ ἀντισταθοῦν, τοὺς ἔσφαζαν. Σὲ μερικὰ μέρη δὲν ἠμποροῦσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὴν γῆ, γιατί εἶχε σκεπασθῇ ἀπὸ τὰ πτώματα. Τὸ θέαμα ἦταν πολὺ τρομερό...».

Οὐδεμία δύναται νὰ ἐγερεθῇ ἀμφιβολία ὅτι ὅσα ἀνεύρισκονται εἰς τὸ τμήμα τοῦτο τῆς χρονολογίας τοῦ Φραντζῆ εἶναι γνήσια καὶ ἀποτελοῦν τὰς προσωπικὰς τοῦ ἀναμνήσεως, τὰς προσωπικὰς τοῦ ἐντυπώσεως, ἐν εἰδει ζωαντων εἰκόνων, αἱ ὁποῖαι ἐδέσποζον εἰς τὴν μνήμην του, ὅταν ἔγραφε τὰ συνταρακτικὰ αὐτὰ γεγονότα. **Ο ΘΕΟΣ ΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ** αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα καὶ εἶναι **ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ**.

Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἐπῆλθε ἡ τρομακτικὴ ἐθνικὴ καταστροφὴ τῆς Ἀλώσεως ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἀφήγησιν τῶν δραματικῶν γεγονότων ἀπὸ τὸν ἕτερον ἱστορικὸν τῆς Ἀλώσεως ΜΙΧΑΗΛ ΔΟΥΚΑ. Πάντως δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ὁ Γεώργιος Φραντζῆς ἦτο ἀφανὴς μοναχός, ἐγκλειστος εἰς μοναστήριον. Ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ ἐκλήψε τὴν καρδίαν τοῦ ἱστορικοῦ ἀπὸ τὸν πρὸ τῆς

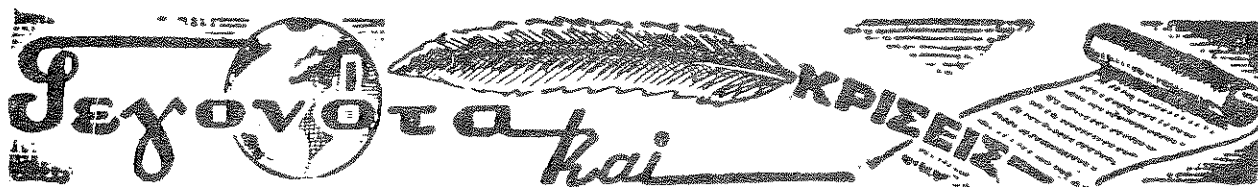
ἀλώσεως χρόνον, καθὼς τὸ λαμπερὸ φῶς κατέβαινε ἀπὸ τὸν οὐρανόν καὶ παρέμενε ὅλην τὴν νύκτα ἐπάνω εἰς τὴν Πόλιν.

ΜΙΧΑΗΛ ΔΟΥΚΑΣ

Δὲν εἶναι γνωστὸν ποῦ καὶ πότε ἐγεννήθη ὁ ἱστορικὸς αὐτὸς τῆς Ἀλώσεως. Προσλαμβάνεται ὡς γραμματεὺς τοῦ Φράγκου ἡγεμόνος τῆς Λέσβου—Μυτιλήνης, ὅπου διαρρέει ὅλη ἡ μετέπειτα ζωὴ του. Ταχέως χάρις εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ τὰς πολιτικὰς του ἱκανότητας, λαμβάνει τὴν πλεόν ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν μικρὰν ὑποτελὴ ἡγεμονίαν, τῆς ὁποίας καθίσταται ὁ ἐκπρόσωπος εἰς τὰς σχέσεις της μετὰ τοῦ ἐπικυριαρχοῦ σουλτάνου, χειριζόμενος αὐτὸς τὰ ἐπίμαχα θέματα καὶ μεταβαίνων πολλάκις εἰς τὴν σουλτανικὴν αὐλὴν πρὸς διαπραγματεύσεις καὶ συμφωνίας. Προστατευόμενος ὑπὸ τῆς ιδιότητος τοῦ ἀπεσταλμένου—ἐκπροσώπου ὑποτελοῦς εἰς τὸν σουλτάνον Κράτους, εἰσέδου παντοῦ πρὸς περισυλλογὴν ἱστορικῶν στοιχείων. Ἐλάχιστος χρόνος εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως, ὅταν ἐπισκέπτετο τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν Ἀδριανούπολιν, τὰς δύο μεγάλας πόλεις τῆς αὐτοκρατορίας, ἐνθα ἔζων ἀναρίθμητοι Τούρκοι καὶ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον ἐξ αὐτοφίας τὰ ἀκόμη πρόσφατα καὶ πολὺ νωπὰ εἰς τὴν μνήμην των γεγονότα, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ τὰ εἶχον ζήσει προσωπικῶς. Ἰσως καὶ νὰ ὑπῆρξαν καὶ ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν εἰς ἐπεισόδια τῶν ὁποίων αἱ εἰκόνες θὰ συνετάρασσον ἀκόμη τὸ πνεῦμα των.

Αἱ πολὺ νωπαὶ εἰς τὴν μνήμην των αὐτοπτῶν ἀφηγήσεις διὰ τοῦ καλὰμου τοῦ Δούκα κατέστησαν τόσον ζωνταναὶ ὥστε ὁ ἀναγνώστης ἔχει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀκούει μίαν συγλονιστικὴν ἀφήγησιν αὐτοπτου. Ἐχει ἰδιαιτέραν σημασίαν δι' ἡμᾶς σήμερον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ζωὴ του διέτρεψε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀσημάντου Λατίνου ἡγεμόνος καὶ τὸ ὅτι ἦτο Λατινόφρων. Ἐπροπαγάνδιζεν ὑπὲρ τοῦ Πάπα καὶ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν Ὁρθόδοξου καὶ Παπικῆς, ἐνῶ δὲν φείνεται γλευσμῶν καὶ ὕβρεων ἀκόμη, διὰ τοὺς ἀνθροπικούς, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Γεννάδιος Σχολάριος ὁ πρῶτος Ὁρθόδοξος Πατριάρχης μετὰ τὴν Ἀλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ περιορισμὸς τῆς ἀφηγήσεως εἰς τὰ καθαρῶς θρησκευτικὰ σημεῖα, θὰ συντελέσῃ ὥστε νὰ καταστῇ ἐμφανὴς ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον παραχώρησε ὁ Θεὸς νὰ περιέλθῃ ἡ Πόλις εἰς τὰς χεῖρας τῶν Τούρκων καὶ ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν ΑἰΡΕΣΙΝ. Ἡ μνημόνευσις τοῦ ὀνόματος τοῦ ΠΑΠΑ ΡΩΜΗΣ εἰς τὸν ἱερὸν ναόν τῆς ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ, ἔγινεν ἡ ἀποκλειστικὴ αἰτία νὰ νικήσουν οἱ τούρκοι, διότι οὗτοι ἄπιστοι ὄντες δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀλλοιώσουν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ὡς οἱ Λατίνοι, διὰ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο ἐκκλησιῶν παρὰ τὴν ὑπαρξίν των τεραστίων δογματικῶν διαφορῶν, τὰς ὁποίας ἔχουν αὐτὰ μεταξὺ των. Ὁ ἱερὸς ἀγὼν τῶν ἀνθροπικῶν διὰ τὴν προάσπισιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τὸν Πάπα, ἐμφανίζεται εἰς ὅλην τὴν ἔντασιν κάτω ἀπὸ τὰ γλεῦσματα τοῦ Δούκα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν καὶ τὴν ἀψευδῆ ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους γεγονότων, τὰ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Έγκαίνια

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν πιστῶν, ὅτι τὸ «Ήσυχαστήριον Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» εἰς θέσιν Ἁγίου Δημητρίου Μπραχάμι Ἀττικῆς καὶ ἐπὶ τῆς οἰκῆς Ἁγίου Κωνσταντίνου 16 τῆς Μοναχῆς Εἰρήνης Παπαδοπούλου δὲν ἀνήκει εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν. Εὐνόητον τυγχάνει ὅτι οἱ πιστοὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκκλησιάζωνται ἐκεῖ, ἐνθα λειτουργοῦν κατὰ καιροὺς διάφοροι Κληρικοὶ ἀγνώστου προσέλευσεως.

ὅποια τὸν συνδέτουν.

«... Ὡς ἔλθουμε τώρα στοὺς κατοίκους τῆς Κων) λειῶς καὶ ὡς δοῦμε ποιά ἦταν ἡ φροντίδα τοὺς γιὰ νὰ περισώσουν τὴν Πόλιν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ναβουχοδονόσορα. Ὁ Βασιλεὺς εἶχε στείλει πρεσβευτὰς στὴ Ρώμην γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ ζητήσῃ βοήθεια καὶ γιὰ νὰ συμφωνήσουν ὡς πρὸς τὴν ὁμόνοια καὶ τὴν ἑνωσὶ πού εἶχε γίνῃ στὴν Φλωρεντία (1439) καὶ νὰ ἐπαναρχίσῃ τὸ «μνημόσυνον» τοῦ Πάπα στὴν μεγάλη ἐκκλησίαν (Ἁγία Σοφία) καὶ νὰ ἐπανεέλθῃ ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος Γ' (ὁ Μαμμίας) στὸν θρόνον του. Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἔστειλε καὶ κάλεσε νὰ ἔλθουν μερικοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ Πάπα στὴν Πόλιν γιὰ νὰ εἰρηνεύσῃ ἡ ἀσποנדὴ ἐχθρα, πού εἶχε δημιουργήσῃ τὸ Σχίσμα. Ὁ δὲ Πάπας (Νικόλαος ὁ Ε' 1447—1455) ἔστειλε τὸν Καρδινάλιον Πολωνίας Ἰσίδωρον, πού ἦταν κάποτε Ἀρχιεπίσκοπος Ρωσίας. Ὁ Ἰσίδωρος, ἑλληνικῆς καταγωγῆς, πού ἦταν ἄνδρας συνετός, σώφρων καὶ γνώστης καλῶς τῶν ὁρθῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας, εἶχε λάβῃ μέρος στὴν σύνοδο τῆς Φλωρεντίας καὶ ἦταν ἕνας ἐντιμὸς ἀπὸ τοὺς πατέρας αὐτῆς τῆς συνόδου, ὅπως ἦδη εἶπαμε. Καὶ αὐτὸς ἀφοῦ ἦλθε στὴ Χίο μὲ ἕνα μεγάλο πλοῖο τῶν Γενουατῶν, παρέμεινε ἀρκετὰς μέρες μέχρις ὅτου οἱ ἔμποροι τοῦ πλοίου ἀνταλλάξουν τὰ ἐμπορεύματά τους, περιμένοντας καὶ ἕνα ἄλλο πλοῖο πού ἐπρόκειτο νὰ συμπλεύσῃ μὲ τὸ δικό τους μέχρι Καφᾶ.

Ὁ Καρδινάλιος, λοιπόν, ἔχοντας μαζί του μέχρι 50 ἰταλοὺς πῆρε καὶ ἄλλους ἀρκετοὺς Καθολικοὺς μισθοφόρους ἀπὸ τὴ Χίο. Καὶ μόλις φάνηκε τὸ πλοῖο πού περίμεναν, ἔφυγαν ἀπὸ τὴ Χίο καὶ ἐπλεύσαν πρὸς τὴν Κων)λι. Ἐφθάσαν ἐκεῖ τὸν Νοέμβριον τοῦ 6. 961 (1452 μ Χ) καὶ ὁ βασιλεὺς ἀφοῦ τὸν δέχθηκε εὐχαρίστως καὶ τὸν τίμησε, ὅπως ἔπρεπε, συνεζήτησαν τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἑνωσὶ (τῶν Ἐκκλησιῶν) καὶ ἔρρηξε τὸν βασιλεῖα σύμφωνο στὸ θέμα αὐτὸ καὶ μερικοὺς τῆς Ἐκκλησίας (τῆς Κωνσταντινουπόλεως).

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοδημιτου ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς Δομοκοῦ κατὰ τὴν πανηγυριν, μὲ συρροὴν Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὅλης τῆς Περιφερείας καὶ ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

Τὴν 10 τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Τρίμη 2) Μπάλας 3) Λεβαδείας 4) Ἀλμυροῦ 5) Ν. Λιοσίων 6) Βάρης 7) Ξυλοκάστρου 8) Σωληναρίου 9) Νεμέας 10) Ναούσης 11) Βαθυχωρίου Δράμας 12) Τριάδος Σερρών 13) Πεντέλης 14) Λουτρακίου 15) Μενδενίτσης 16) Ρεθύμνου Κρήτης.

Τὴν 11 ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ «Ἄξιον ἔστιν» πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Βαρυμπόμπης.

Τὴν 12 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Ὁνουφρίου πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Ντάρτιζας Κερατέας.

Τὴν 16 Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Πτολεμαίδος.

Τὴν 20 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Γλυφάδας.

Τὴν 24 ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Λουτρακίου 2) Κουβαρά καὶ 3) ὁ Ἱ. Ναὸς Βόλου.

Τὴν 29 ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Ἀθηνῶν 2) Πειραιῶς 3) Φαρσάλων 4) Λαρίσης 5) Κυμῶν 6) Βαλσαμάτων Κεφαλληνίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)